

DE STER

Maart 1977
77e Jaargang · Nummer 3

Nationals

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Maart 1977
77e Jaargang · Nummer 3

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson Thomas S. Monson
Mark E. Petersen Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley Marvin J. Ashton
LeGrand Richards Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter L. Tom Perry
Robert D. Hales O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingingen 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,— of 260 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
•The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

De zustershulpvereniging en de geweldige mogelijkheden die zij ons biedt de beloften die zij inhoudt.	
Spencer W. Kimball	1
Iedere zuster is belangrijk. Barbara B. Smith	3
Het evangelie brengt verandering in het leven van de vrouw.	
Carol Larsen	4
Nu voel ik mij uitverkoren en belangrijk. Irma de Mackenna	8
Wanneer u denkt te kort te schieten als moeder ...	
Claudia T. Goates.....	10
De roze paasjurk. Dora D. Flack	13
Jezus Christus	16
De T-shirt zendeling	18
Het verborgen vierkant. Milt Hammer	20
Bergklimmen. Roberta Fairall	20
Vraag en antwoord	21
Bezinning is niet vreemd. Susan Hiller	22
Gerda, ik houd van je of De Geest van Elia ist ook voor	
Eenvoudige Mensen. Linda K. Hoffman	24
Het geloof in een dorpje op Java. Gaylen S. Gurr	26
„Wees rustig en ik zal je redden.” G. V. Spencer	26
Wijze uitspraken. Wie behoren tot de jeugd? Richard Evans	28
1113 echtparen, maar hoeveel huwelijken? John K. Edmunds	28
De vooruitgang van de zustershulpvereniging in Nederland.	
M. Kleyweg	29
Waar handelt het Boek van Mormon over?	
Larry H. Brim	30
Hoe de zustershulpvereniging tot mij kwam.	
Rexine Eager	31
Een christen „nummer één”. George Durrant	32
We hebben elkaar nodig. Larry Hiller	33

De zustershulpvereniging

de beloften die zij inhoudt en de geweldige mogelijkheden die zij ons biedt

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Het is niet meer dan gepast dat wij in dit nummer van De Ster speciale aandacht besteden aan de vrouwen van de Kerk, want op 17 maart herdenken wij het 135-jarig bestaan van hun unieke organisatie, de Zustershulpvereniging. „Ik zal jullie een vereniging geven naar het voorbeeld van de priesterschap,” deelde de Profeet Joseph Smith die kleine groep vrouwen mede die een eigen vereniging wensten.

Later voegde hij er nog aan toe: „Er was eigenlijk nooit echt sprake van een organisatie binnen de Kerk, totdat deze vereniging voor vrouwen in het leven werd geroepen.” (*Tijdschrift van de ZHV*, maart 1919.) Op deze manier werden vrouwen die lid waren van de Kerk verenigd in een zusterschap; en vandaag de dag zegent de ZHV iedere vrouw die de gave aanvaardt, die bestaat uit het actief mogen deelnemen aan die zusterschap, precies zoals de

OOVJV haar jongere zusters zegent. Ik vraag me af of de vrouwen die zich niet volledig inzetten voor de ZHV weten welke grote beloften er met dit lidmaatschap gepaard gaan. Laat mij een aantal zegeningen, zoals die door de Profeet Joseph Smith over de ZHV werden uitgesproken, opnemen:

1. Deze vereniging, een vereniging van zusters, is opgericht „in overeenstemming met uw aller aard . . . U bevindt zich nu in een situatie waarin u kunt handelen naar de gevoelens die God in uw hart heeft gelegd.” (*Kerkgeschiedenis . . .*)
2. „Als deze vereniging luistert naar de raad van de Almachtige — die tot hen komt via de hoofden van de Kerk, dan hebben zij de macht koninginnen uit hun midden te laten voortkomen.” (*Kerkgeschiedenis . . .*)
3. Als u zich houdt aan de rechten die u gegeven zijn,

dan zult u op uw weg de engelen ongetwijfeld als metgezel vinden.” (*Kerkgeschiedenis . . .*)

4. Kennis en inzicht zullen uit deze gebeurtenis voortvloeien. (*Kerkgeschiedenis . . .*)

5. „Deze Vereniging zal grote blijdschap kennen.” (*Kerkgeschiedenis . . .*)

Naar mijn mening gaan deze beloften in velerlei opzichten in vervulling. Ik denk hierbij aan de geest van openbaring die mijn lieve vrouw in ons huis weet op te roepen door de vele uren die zij alle jaren van ons huwelijk heeft besteed aan het bestuderen van de Schriften, zodat zij goed is voorbereid op de taak die het lidmaatschap van de ZHV met zich meebrengt: het uitdragen van de beginnelen van het Evangelie. Ik denk hierbij ook aan de zachtheid, de tederheid die van haar uitstraalt, wanneer zij zichzelf vol liefde aan anderen dienstbaar heeft gemaakt of via het huisbezoek anderen heeft weten te begeleiden of op te vangen. Onze zusters van de ZHV tonen in hun daden de bereidheid de Verlosser te willen volgen en zich offers te willen getroosten voor het Koninkrijk Gods. Zij sterken elkaar, terwijl zij zich samen ontplooiën en samen leren.

Zij maken elkander deelgenoot van hun getuigenis over de grootsheid van de roeping die zij hebben ontvangen: zoveel mogelijk voor anderen te zorgen- en van hun besef dat de Heer hen helpt wanneer zij Hem vragen hen te helpen met deze moeilijke taak.

Ik sta verbaasd wanneer ik de trouw zie van zo vele zusters en hun nimmer aflatende toewijding aan de zaak der rechtvaardigheid. Het dagboek van mijn eigen geweldige moeder is de beschrijving van een leven waarin zij dankbaar was voor de gelegenheid die zij kreeg om te dienen en het haar slechts speet dat zij niet meer kon doen. Ik moest onwillekeurig lachen, toen ik onlangs het stukje las dat zij er op 16 januari 1900 in had geschreven. Ze was eerste raadgeefster van de ZHV in Thatcher, Arizona, toen het presidium een bezoek bracht aan het huis van een medezuster, die door een zieke baby niet in staat was geweest haar gebruikelijke naaiwerkzaamheden te verrichten. Moeder bracht haar naaimachine, wat boterhammen en een kinderstoel mee, waarna ze begonnen te werken. Die avond schreef ze in haar dagboek: „we hebben vier schorten, en vier broeken gemaakt en waren al begonnen met een hemd voor een van de jongens.” Om vier uur die middag hadden ze moeten stoppen met naaien, omdat ze een begrafenis moesten bijwonen. Daarom „kregen we niet meer af.” Ik zelf zou onder de indruk geweest zijn van een dergelijke prestatie en niet gedacht hebben dat het „niet erg veel” was. Twee dagen later was er bij ons thuis een vergadering van de ZHV, waarbij volgens mijn moeder „erg veel werk werd verzet.” Na die vergadering ging mijn moeder nog, zonder te klagen naar een bestuursvergadering.

In dit soort gezin ben ik opgegroeid. In het gezin dat geleid werd door een vrouw uit wier daden dienstbaarheid straalde. Dat is ook de sfeer die mijn vrouw bij ons thuis heeft weten te creëren. Dat is de sfeer die duizenden vrouwen overal ter wereld weten te creëren voor hun man en kinderen. Ik ben er vast van overtuigd dat een groot deel

van dat succes berust op de idealen en het werk van de ZHV.

Wij als leden van het Eerste Presidium zijn er zo vast van overtuigd dat het lidmaatschap van de ZHV bepaalde zegeningen met zich meebrengt dat wij ring-, Zendings-, en districtsprezidenten gevraagd hebben de deelname aan de ZHV-activiteiten te stimuleren en de broeders te laten zien welk een geweldige positieve invloed het werk van de zusters binnen de ZHV heeft op de broederschap en het gezin. We hebben hen in het bijzonder gevraagd allestaande zusters aan te moedigen deel te nemen aan de activiteiten van de ZHV.

De ZHV is de organisatie die de Here voor de vrouwen in het leven heeft geroepen. Het is een aanvulling op de priesterschapopleiding die de mannen ontvangen. In deze vereniging schuilt een kracht die nog niet ten volle is benut, waar het gaat om het versterken van de huizen Zions en de opbouw van het Koninkrijk Gods — zij zal nooit ten volle benut worden, zolang de zusters en de priesterschap niet het juiste beeld hebben van de ZHV. De notulen van de ZHV uit de vijftiende wijk hier in Salt Lake City bevatten voor ons allen een geweldige les. De ZHV werd veertig jaar lang, vanaf 1868, gepresideerd door Sarah M. Kimball, een geweldige vrouw die overigens geen familie van mij is.

Tegen het eind van de zeventiger jaren, toen er in alle wijken afdelingen van de ZHV werden opgezet, waren er broeders die het programma niet zo goed begrepen en er dus niet in slaagden het hun volledige steun te geven, maar de bisschop van deze wijk begreep de ZHV en respecteerde haar. Op 8 januari 1878 stuurde hij zijn raadgever om met de ZHV te spreken. Broeder Binder bracht de liefde van de bisschop over en zei dat hij er „niet bang voor was dat de zusters de grenzen van de priesterschap zouden overschrijden.” In plaats daarvan bracht hij hun zijn „steun en vertrouwen” over. Hij sprak de hoop uit dat de zusters hun ambtenaren „even trouw zouden steunen als zij zouden worden gesteund door de bisschop en zijn raadgevers.” (Notulen, ZHV van de Vijftiende Wijk, Kerkarchief.) Wij herhalen hier deze boodschap. Wij hopen dat u, zusters, de leiding van de ZHV even trouw en met even grote inzet zult willen steunen als wij. Zuster Smith en haar raadgeefsters zijn nobele vrouwen. Zij zoeken de leiding van de Heilige Geest bij alwat zij doen, bij al hun beslissingen. Zij zijn getrouwe leiders die zich uitstekend kwijten van de geweldige, maar moeilijke taak waartoe zij geroepen zijn. Zij werken in volledige harmonie samen met hun raadgevers in de Raad van Twaalf en steunen de priesterschap in ieder opzicht. Zij kunnen verzekerd zijn van onze liefde, ons vertrouwen, en onze steun.

Het is een groot voorrecht vandaag de dag vrouw te mogen zijn in deze kerk. Het verzet tegen wat rechtvaardig is, is nog nooit zo groot geweest. Aan de andere kant zijn de mogelijkheden om ons te ontplooiën ook nog nooit zo groot geweest.

Hoever kunnen wij ons ontplooiën? Moeten wij er niet naar streven zelf een godheid te worden? Welke eigenschappen moeten wij ontwikkelen om een dergelijke grootheid te bereiken? Ik geef u er een paar ter overweging:

Allereerst: begrip, licht en kennis. Welke mogelijkheden hebben vrouwen op dit gebied? Deze eigenschappen, zoals u zich misschien nog zult herinneren, maken deel uit van de belofte die de Profeet Joseph Smith de zusters gaf. Aangezien wij het beste leren door anderen iets te leren, zullen de zusters van de ZHV deze belofte ongetwijfeld dagelijks in vervulling zien gaan, wanneer zij hun kinderen thuis onderwijzen, of op de zondagsschool, op het jeugdwerk, op de ZHV, tijdens avondmaalbijeenkomsten en in de gesprekken van alle dag. Wij dringen er bij onze zusters die geroepen zijn tot het geven van onderwijs op aan hun roeping eer aan te doen door studie en gebed, waarbij zij dienen te beseffen welke eeuwige waarden zij zichzelf en degenen die zij onderwijzen verschaffen. Wij moedigen al onze zusters aan gebruik te maken van de mogelijkheid licht en kennis te ontvangen, op school, tijdens persoonlijke studie en op de ZHV.

ten tweede: het leiding geven. Vrouwen hebben unieke mogelijkheden de leidinggevende capaciteiten in zich te ontplooien. Ziet u het leiding geven als opdrachten geven, of als zelf alle beslissingen nemen? Dan heeft u een verkeerde voorstelling van zaken. Leiding geven is het vermogen anderen ertoe te brengen zich volledig in te zetten, wanneer men naar een bepaald doel toewerkt. Wie beschikt er meer over leidinggevende capaciteiten dan een moeder die haar kinderen begeleidt op de weg naar volmaaktheid, of de echtgenote die dagelijks met haar man overleg pleegt, zodat zij zich samen kunnen ontplooien? Onmeetbaar groot is ook de bijdrage die de vrouwen leveren in de diverse hulporganisaties van de Kerk en in de gemeenschap waarin zij leven.

En tenslotte de eigenschap die wij het meeste nodig hebben om aan God gelijk te worden: medeleven en liefde — het medeleven dat blijkt uit dienstbaarheid aan anderen, onzelfzuchtigheid, het meest vórstreckende bewijs van onze zorg voor anderen dat wij liefde noemen. De ZHV geeft de vrouwen zeer bijzondere mogelijkheden aan hun gevoel van liefdadigheid, vrijgevigheid en liefde uitdrukking te geven. Er zijn andere wegen om tot dienstbaarheid te komen: de gemeenschap waarin zij leven, in het bijzonder hun gezin. Waar vrouwen zich trouw betonen aan hun vrouwelijke aard en gebruik maken van de mogelijkheden tot liefdevol dienstbetoon, leren zij meer gelijk God te worden. Ik heb slechts een paar van de bijzondere zegeningen genoemd die God zijn dochters heeft gegeven teneinde gelijk aan Hem te worden. Zijn zonen hebben hun eigen specifieke mogelijkheden. En in Zijn wijsheid en genade heeft onze Vader man en vrouw afhankelijk van elkaar gemaakt, waar het de ontplooiing van hun mogelijkheden betreft. Omdat hun beider aard enigszins verschillend is, vullen zij elkaar aan. Omdat ze in vele opzichten hetzelfde zijn, kunnen zij elkaar begrijpen. Laten man en vrouw elkaar niet benijden om hun verschillen. Laten beiden proberen te ontdekken wat wel en niet essentieel is in deze verschillen, en dienovereenkomstig handelen.

Moge het lidmaatschap van de priesterschap en het lidmaatschap van de ZHV een zegen zijn voor alle leden van deze geweldige kerk, terwijl wij proberen elkaar te helpen op de weg naar volmaaktheid.

Iedere zuster is belangrijk

DOOR BARBARA B. SMITH

algemeen presidente van de ZHV

Toen de Profeet Joseph Smith de Kerk instelde en oprichtte, nam hij in die organisatie ook de ZHV op en maakte haar een onderdeel van de Herstelde Kerk. In het plan des Heren was altijd al een plaats ingeruimd voor de vrouw en in tijden dat het evangelie bloeide, werden en worden er verenigingen opgericht voor vrouwen, teneinde een bepaald rechtvaardig doel na te streven. Deze grote beweging der Zustershulpvereniging vormt een onderdeel van de herstelling aller dingen, zoals die door de profeten van weleer werd beloofd. In de ogen van de Here is de ZHV een onderdeel van het evangelieprogramma.

Het doel van de ZHV is de zusters in de gelegenheid te stellen, en hen te stimuleren, te komen tot meer en beter dienstbetoon aan anderen en hen aan de andere kant een gevarieerd lesprogramma te bieden. In een wereld waarin voortdurend grote veranderingen plaatsvinden, is het voor vrouwen onmogelijk zich zonder leiding te ontwikkelen, bewust te leven en beslissingen te nemen die in overeenstemming zijn met de evangelische waarheden. In ons lesprogramma worden de evangelische beginselen onderrichtet, worden de sociale vaardigheden getraind en worden introductielessen gegeven over zusters en hun gezinnen over de gehele wereld. Wij hebben de bemoedigende invloed van de ZHV nodig om onszelf te brengen tot liefdesbetoon en dienstbaarheid aan anderen.

De zusters van de Kerk hebben de mogelijkheid in zich erg veel goed te doen. Zij beschikken over geweldige gaven, bekwaamheden en talenten. Ik ken hun grote kracht; ik ben er getuige van geweest. In het werk van de ZHV blijven de activiteiten niet beperkt tot dienstbaarheid aan onszelf. Eerst ontwikkelen wij onszelf en zegenen de andere. Wij houden vast aan dit deel van de Zustershulpvereniging, omdat het een afspiegeling is van de verwachtingen die Christus van ons heeft: Hij verwacht van ons dat wij ons verliezen in dienstbaarheid aan anderen. Tijdens dit proces ontdekken wij onszelf. De taak van degenen die actief lid zijn van de Kerk is uit te leggen en te laten zien wat de plannen des Heren zijn, kortom alles in het werk te stellen om hun broeders en zusters te onderwijzen wat de Here met hen voor heeft. Zonder schaamte werken wij aan de verwezenlijking van het doel dat de Heer gesteld heeft.

Als ik de kans had iedere vrouw in deze Kerk een bezoek te brengen, dan zou ik haar laten weten hoe belangrijk ze is voor het Koninkrijk Gods en zou ik haar vertellen dat haar talenten, haar vaardigheden en haar gaven tot volle ontplooiing zullen komen in het Koninkrijk Gods en dat haar zeer grote vreugde ten deel zal vallen. Bovendien zou ik haar zeggen dat de Here — als onderdeel van de herstelling aller dingen — ook een vereniging voor de zusters uit het gezin des Heren in het leven heeft geroepen.

Het werk dat verricht wordt binnen de ZHV kan voor alle zusters een rijke, zeer waardevolle ervaring zijn; het kan hen helpen zich te ontplooien om daarna anderen te helpen zich te ontplooien.

Het evangelie brengt verandering in het leven van de vrouw

Meningen uit vele culturen

DOOR CAROL LARSEN

Welke veranderingen brengt het evangelie in het leven van vrouwen van de kerk overal ter wereld? Hoe verandert het evangelie de traditionele rol die zij spelen? Welke conflicten roept het op? Op welke manier brengt het evangelie verbetering in hun leven?

Wij waren eerst van plan een artikel te schrijven over vrouwen van de kerk overal ter wereld, in de verwachting dat wij ongebruikelijke reacties zouden ontvangen die onderling erg verschilden. Wij schreven met vrouwen van de kerk uit vele landen, die zich met succes kwijten van hun taak als lid van de kerk. Maar de opmerking van Angela Lubomirsky, die raadgeefster is van het ZHV-presidium in de eerste wijk van LaPlata, behorend tot de ring Quilmes, Argentinië en in vier Zuidamerikaanse landen heeft gewoond, geeft weer wat wij ontdekten. Een gezin van de kerk uit Costa Rica verschilt niet van een gezin uit Argentinië. Mensen die liefde bezitten en proberen goed te leven, zijn overal hetzelfde, ook al maken zij andere muziek, ook al spreken zij met een ander accent, en ook al is soms de manier van kleden anders.

Ieder van ons heeft hulp nodig om als vrouw een grotere hoogte te bereiken. Wij willen liefhebben en bemind worden, begrip tonen, geaccepteerd worden, wij willen onszelf waarmaken en uiten. En wij verlangen er vurig naar de wegen Gods te kennen. De ZHV is in alle opzichten onze lerares en gids.

Het stelt ons in zekere zin gerust te weten dat vrouwen van de kerk overal ter wereld hetzelfde zijn. De wereld wordt kleiner en hun verhalen worden de onze. De goede eigenschappen die vrouwen gemeen hebben, worden nog volmakter, wanneer het evan-

gelie zijn intrede doet in hun leven. Hun leven krijgt dan een doel. De vrouwen van de kerk sluiten in de ZHV vriendschap met vrouwen die dezelfde waarden hebben als zij. Omdat zij weten dat het leven eeuwig is, aanvaarden zij hun rol als metgezellin van de dragers van het priesterschap en hun rol als huismoeder. En zij beginnen te begrijpen dat de zegeningen die zij als vrouw in het evangelie aantreffen dezelfde zegeningen zijn die de mannen ten deel vallen, het getuigenis, de gave des heiligen Geestes, enzovoort.

Vrouwen van alle leeftijden kunnen samen met anderen uiting geven aan hun creatieve talenten. Toen zuster Petra Erdman uit de eerste wijk van Kopenhagen met pensioen ging, dachten haar vrienden dat zij zich wel zou vervelen. „Maar in feite”, zo zegt zuster Erdman, „kom ik nog tijd te kort.” Iedere maandagmiddag komt zij met een groep zusters, die allen de zeventig al zijn gepasseerd bijeen. Zij zegt: „Het is dan erg plezierig: we bestuderen de woorden van God en gaan naar huis voordat het donker wordt. Wij, oudere zusters, breien, haken en naaien graag voor de jaarlijkse bazar.” Zuster Maria Teresa P. de Paredes, begeleidster van de ZHV in het zendingsgebied Veracruz te Mexico, en vrouw van de zendingspresident, voegt eraan toe: „Wanneer een vrouw actief is in de kerk, legt zij verrassende talenten aan de dag, waarvan zijzelf niet wist dat zij ze had. Door het evangelie te bestuderen en de juiste beginselen in het dagelijks leven in praktijk te brengen, wordt zij een betere vrouw, die haar gezin en de maatschappij van meer nut kan zijn.”

Zuster Henriqueta P. de Gonzalez, uit Miranda, Venezuela geeft ons het volgende voorbeeld van persoonlijke groei: „Een aantal jaren geleden ontmoette ik een nederige zuster die nauwelijks kon lezen. Ze werd genoemd als ZHV-lerares Culturele ontwikkeling. Zij vroeg mij haar met deze taak te helpen. Op een dag vertelde ik haar dat een kaart misschien wel gemakkelijk zou zijn. Zij zou daarop de punten kunnen aangeven die zij in de les wilde bespreken. Met

tranen in de ogen, en met een dankbaar hart hoorde ik hoe de zuster zei dat ze niet wist wat een kaart was, maar dat ze van plan was naar de avondschool te gaan om te studeren en zichzelf voor te bereiden, zodat ze de Heer beter kon dienen.”

Zuster Isabel McCann, lerares Intermentelijke verhoudingen in de wijk Quilmes, van de ring Quilmes Argentinië geeft ons een opmerkelijk voorbeeld van het soort verandering dat vele vrouwen ondergaan, wanneer zij lid van deze kerk worden.

„In de gemeenschap waarin wij woonden, was een vrouw die in een hutje leefde. Haar vieze en onverzorgde uiterlijk leek een vanzelfsprekend gevolg van de armoede waarin zij leefde. Zonder zorgen leefde ze in haar kleine hutje. Of zoals iemand uit haar omgeving opmerkte: „Ze kwam en ging als een knaagdier dat zijn hol opzoekt. Ze had geen doel, geen richting in haar leven. Zij leidde een leeg bestaan, dat nergens toe leidde.”

Toen kreeg zij bezoek van twee zendingelingen. Zij nam hun boodschap aan, werd lid van de kerk en trad toe tot de zustershulpvereniging. Er voltrok zich een grote verandering in haar leven. Haar hutje is een mooi huisje geworden, dat zichzelf met de uiterste zorg heeft schoongemaakt, geveerd en van meubels heeft voorzien.

Zij die haar vroeger gekend hadden, konden niets anders doen dan het getuigenis dat zij nu uitdraagt geloven. Zij is compleet veranderd: van een persoon zonder verlangens is zij een persoon geworden die er door haar geloof toe wordt gedreven, actief, helder en proper te zijn. Zij tracht nu verbetering in haar positie te brengen, haar naaste te dienen en te leven zoals de Heer beveelt. Toen een apostel des Heren een bezoek bracht aan Argentinië, bewees deze vrouw hoe groot haar geloof was door lopend, een afstand van 45 kilometer naar Buenos Aires af te leggen om hem te horen spreken.” Aan de andere zijde van de wereld in Taiwan, waar op het gebied van het onderwijs in die maatschappij een maatstaf voor succes is, woont zuster Chen Lin Shuliang. Zij vertelt ons over een zuster uit haar gemeente

die slechts weinig onderwijs had genoten en niet veel eigendunk had. Deze vrouw verwaarloosde haar uiterlijk en constateerde dat haar man steeds minder thuiskwam. Een aantal zusters uit haar gemeente lieten haar zien dat zij een schone dochter Gods was en dat zij geen enkele reden had zichzelf zo te verwaarlozen. „Zij heeft zich nieuwe vaardigheden aangeleerd en nieuwe talenten ontdekt. Zij verzorgt haar uiterlijk En nu is zij gelukkig, omdat haar man niet meer van huis blijft.” Zuster Annele Felin uit Finland verteld ons hoe het evangelie het leven van een zuster redde. Zij schrijft: „Zij voelde zich al lang depressief en ongelukkig, zonder zelf te weten waarom. Zij hadden een gelukkig gezin, met twee kleine jongens, maar toch voelde zij zich nutteloos en vond dat het leven haar niets te bieden had. Haar leven had geen doel, kende geen vreugde. De situatie bezorgde haar slapeloze nachten en ze huilde vaak. In een van die nachten voelde zij zich bijzonder depressief. Omdat zij zich van binnen zo leeg en onbelangrijk voelde, besloot zij zichzelf van het leven te beroven. Maar ten slotte knielde zij neer in gebed, en in haar zieleangst riep zij: „Als er daar iemand is, laat hij mij dan helpen!” De volgende dag kreeg zij bezoek van de zendingelingen. Zij vertelden haar over God dat Hij een lichaam van vlees en beenderen heeft, dat Hij een tastbaar persoon is. Toen zij naar hun boodschap geluisterd had, voelde ze dat ze eindelijk gevonden had waar ze al die tijd naar verlangd had. Zij kende nu de waarheid over God, hetgeen haar gemoedsrust gaf. Toen zij lid werd van de kerk en zag hoe belangrijk het leven was en hoe belangrijk de rol was die zij had als moeder van haar kinderen en steun en toeverlaat van haar echtgenoot, schepte zij vreugde in haar werk en voelde zij zich geestelijk weer sterk en gelukkig, hoewel haar echtgenoot nog geen lid was van de kerk.” Een belangrijke reden voor de veranderingen die hebben plaatsgevonden in het leven van de vrouwen uit bovenstaande voorbeelden, is de manier waarop de kerk de rol van de vrouw ziet.

Hoewel de vrouwen van de kerk overal

ter wereld in principe hetzelfde zijn en de leringen van de kerk hetzelfde zijn, bestaan er toch nog verschillende opvattingen over de rol van de vrouw, die cultuurgebonden zijn. In veel culturen wordt van de vrouw verwacht dat zij onderdanig is aan de man. In andere culturen bevindt de vrouwenemancipatie zich al in een vergevorderd stadium. Weer andere culturen bevinden zich in een overgangsfase. Het doet er niet toe welke rol de vrouw is toebedeeld, als zij lid van de kerk wordt, omdat het, juist om die rol, voor haar een uitdaging is lid van de kerk te worden. De manier waarop de heiligen der laatste dagen de vrouw zien is uniek. Zij is geheel anders dan de cultuurgebonden opvatting van de vrouw. De kerk kent haar een geheel eigen plaats toe, maakt van haar een persoon, een metgezel, een steun en toeverlaat voor haar man.

Laten we de culturele erfenis, die de vrouwen van de kerk moeten dragen, eens wat nader onderzoeken. Onthoud hierbij dat de beschreven toestanden in meer landen kunnen voorkomen dan hieronder worden genoemd.

„In Mexico zijn veel vrouwen lid geworden van de kerk en sommigen hebben het erg moeilijk gehad met hun beslissing lid te worden van de kerk. Vaak delen hun ouders, echtgenoot of gezin hun opvatting niet,” zegt zuster Maria Teresa P. de Paredes, van het zendingsgebied Veracruz, Mexico. Zij voegt eraan toe: „Mexico is een land vol tradities, waar de families de gewoonten en gebruiken van hun voorouders nog steeds in ere houden. Er zijn normen en zeden die het gedrag van de vrouw vanaf haar kinderjaren bepalen. Gewoonlijk trouwt de vrouw jong en wijdt zij zich geheel en al aan haar gezin, waarbij zij zichzelf wegcijfert. Heel zelden werkt zij buitenshuis.

Wanneer zij lid wordt van de kerk, moet zij haar tijd verdelen tussen haar gezin en de kerk, en haar gezin helpen aan deze gang van zaken te wennen. Wanneer haar man ook lid is, is er geen probleem, omdat hij en de kinderen haar helpen. Maar wanneer haar man geen lid is, wordt zij op haar weg met vele hindernissen geconfronteerd.” Soms moet de vrouw kiezen

tussen gehoorzaamheid aan haar man en het nakomen van haar godsdienstige verplichtingen. Bijna altijd zal zij ertoe besluiten haar echtgenoot te gehoorzamen, in de hoop dat hij eens haar geloof in het evangelie zal begrijpen.” De rol van de vrouw op Samoa bevindt zich in een overgangsfase. Zuster Maraha Peters, vrouw van de zendingspresident van het zendingsgebied Apia op Samoa is de eerste vrouw op de Fiji-eilanden geweest die lid werd van de kerk en de eerste vrouw die met haar gezin de tempel bezocht. De unieke positie die zij inneemt heeft haar dicht bij haar Samoëse zusters gebracht en zij heeft veel over de Samoëse cultuur geleerd. Zij heeft het volgende gezegd over de invloed die het evangelie had op het gezinsleven op Samoa:

„Vroeger waren de familieverhoudingen anders. Wanneer er gasten waren, mochten mannen en vrouwen zich niet in dezelfde kamer bevinden. Kinderen mochten tijdens de maaltijd niet bij hun ouders zitten. Het eten werd voor de kinderen altijd het laatst opgediend. Een vrouw gaf plichtsgetrouw gevolg aan de wensen van de zusters van haar man, wanneer zij haar iets vroegen. Vrouw en kinderen hadden geen stem in belangrijke beslissingen. De beslissingen werden genomen door de vader, het hoofd van het gezin.

Vandaag de dag leert de kerk de gezinnen veel dingen samen te doen. De zendingen vertellen de gezinnen over de gezinsavond en de ouders leren hoe zij hun kinderen leiding kunnen geven, met het gevolg dat zij als ouders zeer goed functioneren. Het is fijn als je mag mee beslissen en je jezelf mag uiten. Gezinnen die tot de kerk behoren zorgen voor de ouden van dagen en helpen elkaar.

Binnen het gezin is het priesterschap het belangrijkste. Het gezin steunt de drager van dat priesterschap en gelooft met heel haar hart in de macht die hij draagt.

De vrouwen gaan graag naar de ZHV en genieten vooral van de lessen gezinsverzorging, waarin zij leren hoe zij hun huishouding en de gezondheid van hun kinderen kunnen verbeteren.” De gezinseenheid van de heiligen der

laatste dagen lijkt in strijd te zijn met de moderne opvattingen, die in vele landen hoogtij vierten. Zuster Ursula van Selchow, raadgeefster van het ZHV-presidium van het district Frankfurt/Darmstadt beschrijft welk effect deze opvattingen hebben op het Duitse gezin, en welke uitdagingen een vrouw te wachten staan, wanneer zij vanuit deze omgeving, lid wordt van de kerk:

„De vrouw in West-Duitsland wordt geconfronteerd met een omgeving, die zich vijandig opstelt tegenover de solidariteit van het gezin. Bijna de helft van de volwassen bewoners is getrouwd. Het aantal huwelijken is sinds het midden van de jaren zestig afgenomen, en het aantal echtscheidingen neemt voortdurend toe. Omdat men het aantal echtscheidingen kent, neemt men aan dat het werkelijke aantal gebroken huwelijken aanzienlijk hoger ligt. Tot die vele echtscheidingen dragen zeer zeker factoren als dronkenschap en onzedelijkheid bij. In ongeveer 40 procent van de gezinnen heeft men slechts een of twee kinderen, terwijl men in slechts tien procent van de gezinnen drie of meer kinderen aantreft. Het aantal geboorten neemt af.

Een vrouw voelt zich er steeds meer door haar omgeving toe gedwongen een arbeidsplaats naast de man te zoeken en financieel onafhankelijk van haar man te worden. Zij heeft ook dikwijls behoefte aan een hogere levensstandaard, die vaak met het inkomen van de man alleen niet kan worden gerealiseerd.

Een pasbekeerde zuster die uit een dergelijke situatie komt, ziet zichzelf geconfronteerd met het priesterschap. Tot die tijd hebben de mensen geprobeerd haar ervan te overtuigen dat het patriarchale gezin iets ouderwets is. Plotseling wordt zij geconfronteerd met een nieuwe taak, naast haar man te staan en hem te aanvaarden en te steunen als haar gids en partner, die met de verantwoordelijkheid is belast.”

Zusters van de ring Stockholm, Zweden, die geleid worden door zuster Anna Lindback, ZHV-presidente van de ring, geven de problemen als volgt weer: „In het moderne Zweden

wordt de vrouw voorgehouden, dat ze een baan buitenshuis dient te zoeken, als zij haar mogelijkheden ten volle wil benutten. De jeugd wordt op school en universiteit, op de radio en in de krant veelvuldig geconfronteerd met het idee, dat men zich buitenshuis moet waarmaken. Er worden crèches voor de kinderen opgericht, en huwelijken hebben er dikwijls onder te lijden, wanneer de vrouw dezelfde rechten eist als haar man. Als men nieuwe leden vraagt wat voor hen de grootste verandering was, toen zij tot de kerk toetraden, antwoorden zij dat het de nieuwe manier was waarop zij hun gezin, hun echtgenoot en hun kinderen moesten leren zien. Soms viel het hun moeilijk hun houding te veranderen, maar allen hebben benadrukt dat het erg belangrijk was elkaar te leren respecteren en de man als het hoofd van het gezin te steunen. Het is ook een hele overgang voor een vrouw, wanneer zij haar baan opzegt en thuisblijft bij de kinderen.”

De kerk zegent de vrouw op een geweldige manier, doordat de priesterschapsbeginselen hun invloed uitoefenen op de echtgenoot. Hij leert haar met liefde en eerbied te behandelen. Hij kent geen dubbele moraal en leert zijn gezin „door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde” te leiden. (Zie LV 121:41.)

Zuster Britt Louse Lindblom van de tweede gemeente uit Stockholm vertelt hoe belangrijk het priesterschap voor haar gezin is. „Ik ben er dankbaar voor dat mijn echtgenoot zijn priesterschap eer aan doet en goed voor zijn gezin zorgt. Onze kinderen houden veel van hun vader en zien tegen hem op. Hij is hun beste vriend en zij vertrouwen hem.

Michael, onze zoon van elf, zei laatst tegen mij: „Mam, nu begin ik te begrijpen dat ik werkelijk op vader kan bouwen, en dat alles terecht komt, als ik doe wat hij zegt.”

Zuster Irma de MacKenna, ZHV-presidente van de ring Vina del Mer in Chili, voegt hieraan toe: „Als de echtgenoot trouw is in de kerk en erin slaagt het priesterschap te ontvangen, dan wordt het leven van de vrouw rijker dan zij ooit heeft durven dromen.

Beiden steunen elkaar in hun roeping. De echtgenoot gedraagt zich beleefd en hoffelijk. Hij zorgt ervoor dat zijn vrouw tijd heeft de ZHV-vergaderingen bij te wonen, haar huisbezoeken af te leggen en zelfs naar gezellige avondjes kan gaan. Vaak past hij thuis op de kinderen en helpt zelfs in het huishouden. Niets is ontroender en mooier dan deze gezinnen in het evangelie te zien groeien en hen samen met hun kinderen de kerkdienst te zien bijwonen.”

Niet iedere vrouw van de kerk is echter zo gelukkig over een dergelijk ideaal gezinsleven te kunnen beschikken. Een probleem dat zich in alle landen blijft voordoen is het feit dat een getrouwde vrouw lid wordt van de kerk en haar echtgenoot niet. Zij verkeert dan dikwijls in tweestrijd. Zal ze de avondmaalsvergadering bijwonen en een meningsverschil met haar echtgenoot uitlokken of zal zij hem gehoorzamen en thuisblijven? Zal zij haar gezin de tijd onthouden die zij voor de zondagse bijeenkomst nodig heeft? De niet leden in het gezin begrijpen vaak moeilijk hoe belangrijk deze bijeenkomsten voor haar zijn. Als haar echtgenoot, die haar volledige aandacht gewend is, ontdekt dat zij haar tijd aan anderen geeft, zal dat hem waarschijnlijk niet bevallen. En het is voor haar moeilijk een zuiver geweten te hebben en van de leringen uit het evangelie te profiteren, als zij het gevoel heeft dat zij het belang van haar gezin verwaarloost. Veel zusters bevinden zich in deze situatie. Zij hebben er dagelijks voor moeten vechten hun geloof aan de ene kant in praktijk te brengen en aan de andere kant te zorgen voor goede verhoudingen binnen het gezin.

Clery Bentim, leerplan-expert afdeling vertaling en distributie, meldt ons dat „Een vrouw in Sao Paulo, Brazilië twaalf jaar lang naar de kerk ging, voor zij van haar echtgenoot toestemming kreeg te worden gedoopt. Die zuster bezat, en bezit nog steeds, een sterk getuigenis van waarachtigheid van het evangelie. Iedere keer, wanneer het avondmaal werd rondgediend, hilde zij, omdat zij er niet van kon nemen. Ten slotte, na veel gesmeekt, gevast en gebeden te hebben, en na

de hulp van priesterschapsleiders ingeroepen te hebben, gaf de man toestemming voor haar doop. Hij voegde er echter aan toe dat hij niet wilde weten wanneer de doop en dat de doop had plaatsgevonden. Hij gaf ook geen toestemming voor de doop van zijn kinderen, hoewel deze net zo graag als hun moeder gedoopt wilden worden.”

Er zijn zusters die jarenlang volhouden en het goede voorbeeld geven en op deze manier hun echtgenoot lid van de kerk maken. Zuster Angela L. de Lubomirsky, ZHV-raadgeefster in de eerste wijk van LaPlata, in de Quilmes ring schrijft ons:

„Marilyn Oliasz de Dolder uit de tweede wijk van LaPlata, is al vanaf haar negende jaar lid van de kerk. Zij is altijd actief in de kerk geweest en heeft vele kerkelijke posities bekleed. Zij trouwde een goede man, die echter geen lid was van de kerk, maar ze was zo verstandig om alle raad en leringen uit het evangelie in haar gezin in praktijk te brengen. Zelf zegt ze hierover: „Je moet een evenwicht zien te vinden.” Ze wijdde zichzelf, belangstellend en vol liefde, aan haar huishouden, haar echtgenoot en haar kinderen. Na kerk diensten bleef ze niet om een praatje te maken met haar vrienden, maar ging zij snel naar huis om haar plicht te doen.

Haar echtgenoot is nu twee jaar lid van de kerk en is bisschop van de tweede wijk van LaPlata.”

Paulette Kahne geeft in het kort weer wat voor de vrouw waarschijnlijk het belangrijkste is in het evangelie van Jezus Christus: „Ik was gezegend met een geweldige moeder. Toen zij nog geen lid was van de kerk leerde zij mij een aantal zeer verheven beginselen en zorgde zij ervoor dat de tijd voor mijn huwelijk een „gouden” tijd was. Maar het evangelie heeft een nieuwe dimensie aan mijn leven toegevoegd. Door dit evangelie waardeer ik nu ieder uur van de dag meer, omdat ik mij realiseer dat ik een dochter van God ben en geroepen ben tot een heerlijke bestemming. Ik weet dat ik, letterlijk, een dochter van God ben en hierdoor kan ik, in alle rust, aan de problemen van het leven het hoofd bieden. Ik weet dat mijn gedrag hier (Wordt vervolgd op blz 29)

Nu voel ik mij uitverkoren en belangrijk

DOOR IRMA DE MACKENNA

Het was bijna avond. Het wegstervende daglicht gaf het stadje Las Rosas een hemels aanzien. Schilderachtige huisjes, omgeven door prachtige tuinen en bloeiende fruitbomen, lagen over de groene heuvels verspreid. Ik was onder de indruk van de grootsheid van dit schouwspel. Mijn collega, zuster Gabriela Reyes, en ik waren op huisbezoek geweest. Onze gedachten waren nog steeds bij zuster Bella Varas, die wij zojuist bezocht hadden. Zuster Varas huis ademde een sfeer van grote eerbied en liefde voor God. We waren nog steeds gedeeltelijk onder invloed van deze unieke sfeer.

Toen begon mijn collega te spreken, zacht en met zeer veel gevoel in haar stem. „Voor ik lid werd van de Kerk, woonde ik in Las Rosas. Zuster Varas en ik waren toen burenen. Op mijn stukje grond lag een grote put, waaruit alle burenen water kwamen halen.

Vlakbij de put had ik groenten en bloemen geplant. Ik was erg trots op mijn tuintje en zorgde er goed voor. De kinderen uit de buurt speelden en stoeiden vaak rond de put en ik was dan ook altijd bang dat zij mijn planten zouden vertrappen. Vaak zei ik tegen de kinderen dat ze voorzichtiger moesten zijn.

Op een dag, toen ik in de stad boodschappen had gedaan, ontdekte ik dat er in mijn tuintje gelopen was. Mijn kostbare plantjes waren vertrapt en gebroken. Ik was razend.

Toen een aantal kinderen later water kwamen halen, las ik ze stevig de les, en in mijn razernij verbood ik deze kinderen en al mijn burenen nog langer gebruik te maken van mijn put. Ik zei dat ze er nooit meer water uit mochten komen halen.

De kinderen gingen die avond met lege emmers naar huis. Even later belde een van de burenen mij op. Ze vroeg of ik naar haar toe wilde komen om uit te leggen wat er gebeurd was. Onderweg dacht ik aan alle argumenten die ik zou kunnen gebruiken om mij te verdedigen. Toen ik bij het huis van mevrouw Bella Varas aankwam, zei ze: „Mevrouw Gabriela, ik heb u hier laten komen om u te bedanken voor de vele malen dat u ons uw put hebt laten gebruiken. Ik ben u werkelijk erg dankbaar.”

Ze sprak zeer vriendelijk, zeer liefdevol tegen mij, zonder enige rancune, zonder enig verwijt in haar stem. En om mij haar dankbaarheid te bewijzen, gaf ze me een pasgeboren biggetje cadeau.

Ik was hierover zeer verbaasd en vroeg me af wat voor soort persoon zij kon zijn. Plotseling voelde ik mij geheel ontspannen. Alle argumenten die ik onderweg bedacht had waren nu niet nodig meer. Hier stond een vrouw die mij iets geschonken had. Ik had haar verboden nog langer water uit mijn put te halen. Ik had haar kinderen ervan beschuldigd dat zij mijn plantjes vernield hadden, terwijl ik er niet eens zeker van was of zij de schuldigen waren. Zij daarentegen bedankte me en gaf me zelfs een geschenk.

Ik had gehoord dat zij erg godsdienstig was. Maakte dat haar zo anders?

De volgende dag ging ik naar mijn put om wat water te halen en ontdekte dat de put drooggevallen was. Ik huilde

en had spijt, maar het water kwam niet terug. Ik moest een heel stuk lopen om water te halen en bovendien moest ik erom vragen. Iedere keer als ik water nodig had gebeurde hetzelfde. Het was werkelijk een zeer harde les om te leren. Het bedroefde mij te weten dat ik niet langer naar buiten kon lopen om water uit mijn eigen put te halen.

Twee weken later kwam het water weer terug, op dezelfde onverklaarbare manier waarop het eerst verdwenen was. Ik beloofde mezelf dat ik nooit meer iemand zou verbieden van de put gebruik te maken.

Ik ging naar het huis van mevrouw Varas en zei haar dat ze net zoveel water uit de put kon halen als ze wilde. We praatten even met elkaar en toen stelde ik haar de vraag die mij de afgelopen twee weken had beziggehouden. „Welke godsdienst belijdt u?”

„Wij zijn Mormonen. Wij behoren tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Ik had nog nooit van die godsdienst gehoord, maar ik wist dat het een bijzonder goede godsdienst moest zijn, als zij mensen op deze manier kon laten reageren. Ik stelde haar vele vragen, en het uiteindelijke resultaat was dat wij de zendingen op bezoek kregen. Daarna werd ik gedoopt en niet lang daarna ontving ook mijn man het doopsel. Alle kinderen namen het evangelie aan. Sindsdien is mijn leven veranderd. Het is wonderbaarlijk om te zien hoeveel vooruitgang ik geboekt heb. Het moeilijkste voor mij is te leren mijzelf te beheersen. Het is nog steeds moeilijk, maar ik heb al veel geleerd over zelfbeheersing. Ik heb mijn kinderen beter kunnen opvoeden en ben nader tot hen gekomen. Niet zo lang geleden werd ik geroepen als onderwijzeres op de Junior-zondagsschool. Ik voel me nu uitverkoren en belangrijk, omdat ik ook anderen kan helpen. Ik kan mij nuttig maken. De grootste vreugde en bevrediging vind ik in het huisbezoek — in het bijzonder in het bezoek aan de persoon die mij de belangrijkste les uit mijn leven gaf.”

We liepen de stoffige weg verder af, in het kleine stadje Las Rosas onze harten vol liefde — liefde voor het evangelie, liefde voor de medemens en liefde voor elkaar. Twee huisbezoeksters die elkaar zojuist deelgenoot hadden gemaakt van een zeer kostbaar moment.

Irma de MacKenna behoort tot de Quiple wijk in de ring Vina del Mar in Chili.

„Waar komt toch al dat verzet tegen het moederschap vandaan?” vroeg ik mijzelf af. Een van mijn beste vriendinnen was zojuist bij mij gekomen om mij eerlijk te bekennen dat zij zich in haar moederrol tekort voelde schieten. Twee andere vriendinnen van mij waren, onafhankelijk van elkaar, maar bijna gelijktijdig bij mij gekomen. (Ik neem aan dat ze, aangezien mijn man kinderpsychiater is, het gevoel hadden dat ze dit beter konden toegeven, voor ik zelf zou zien welke „fouten” zij maakten.) Zij waren hoogst verbaasd, toen ik hun in alle eerlijkheid vertelde dat ik hen als voorbeeldige moeders beschouwde.

Ann bekende enigzins beschaamd: „Ik haat de preek die op moederdag gehouden wordt. Ik voel me dan altijd zo afschuwelijk: depressief en schuldig. Ik weet dat ik me juist blij en trots zou moeten voelen, maar ik ben gewoon niet die ideale moeder die men schetst.” Ruth, een van de beminlijkste vrouwen die ik ken, bleef tijdens onze laatste ZHV-bijeenkomst zitten, toen het tijd was voor de vrouwen die aan de cursus „hulp bij de opvoeding” deelnamen, naar een andere zaal te gaan. In antwoord op mijn

vragende blik, fluisterde ze: „Ik ga vandaag naar de sociale vaardigheidstraining. Ik kan me zelf er vandaag niet toe zetten de lessen „hulp in de opvoeding” bij te wonen: ik vind dat ik al te veel te kort schiet als moeder.” Rebecca, een zeer bijzondere vrouw, zeer gerespecteerd door haar vrienden, drukte het zo uit: „Ik ben gewoon niet het type vrouw dat een goede moeder is.” En toch heeft zij zeven bijzondere kinderen. Waarom dachten deze uiterst capabele, godvruchtige zusters dat zij tekort schoten in deze, zo belangrijke, taak? Toen ik eens over hen nadacht en over mijn eigen gevoelens, ontdekte ik drie mogelijke redenen:

1. Het oordeel dat wij over onszelf hebben wordt bepaald door wat wij in anderen zien, dat wil zeggen in anderen op hun best, lichamelijk en geestelijk schoongepoetst en schoongeboend. Daarentegen is het oordeel over onszelf gebaseerd op hoe wij ons voelen op ons slechtst. In vergelijking met die ander schieten wij dan zeker tekort.

2. Wij horen de voorstanders van family planning en het

Wanneer u denkt te kort te schieten als moeder...

DOOR CLAUDIA T. GOATES

feminisme spreken over de voordelen die men ondervindt, wanneer men zich niet uitsluitend aan het huishouden en het gezin wijdt. Ik denk dat wij in ons onderbewustzijn beïnvloed worden, met als gevolg de negatieve gevoelens die wij niet logisch kunnen verklaren.

3. Maar de belangrijkste reden is dat wij allemaal onvoorbereid en onervaren het moederschap aanvaardden. Als meisjes zien we gewoonlijk alleen de mooie kanten van dit grote avontuur in plaats van het moeilijke harde werk, en dus denken wij bij de eerste moeilijkheden dat wij mislukkingen zijn. Ik besepte niet dat men in het ouderschap moet groeien en dat ik geen „volgroeide” moeder kon worden zonder de tussenliggende stadia van kind en jong meisje doorlopen te hebben.

Had ik maar geweten dat de moeders die ik zo bewonderde ook hun frustraties en teleurstellingen hadden. Iedere moeder, niet alleen Ruth, Rebecca en Ann, heeft soms wel eens het idee dat ze niet tegen haar taak opgewassen is.

Maar ik kan getuigen dat de ware vreugde van het moederschap die vrouwen ten deel zal vallen, die zich niet aan hun taak onttrekken. De Here geeft geen geboden, zonder daarbij aan te geven hoe wij aan Zijn verwachtingen kunnen voldoen. (Zie 1 Nephi 3:7) Mijn eigen ervaringen en gevoelens zijn hier een bewijs van.

Het Kleine Kind. Dit beginstadium van het moederschap is erg idealistisch en, naar ik vrees, erg naïef. Toen mijn man en ik ons eerste kind kregen, waren wij verrukt en vol enthousiasme. Ik was ervan overtuigd dat ik een volmaakte moeder zou worden en mijn kinderen volmaakt zou opvoeden. Per slot van rekening had ik tientallen boeken over kinderverzorging gelezen. Alleen in zeer bijzondere omstandigheden zou ik een van die fouten maken die ik anderen had zien maken. Ik voelde mij opgewassen tegen mijn taak.

Het Grote Kind. Tot mijn grote verbazing ontdekte ik dat er bij de opvoeding veel meer kwam kijken dan ik in de boeken gelezen had. Mijn kinderen hadden kennelijk niet dezelfde boeken over hoe ze zich moesten gedragen gelezen als ik. Ontelbare vragen drongen zich aan mij op. Ik was nieuwsgierig, begreep er niets van, terwijl mijn honger naar informatie onverzadigbaar was. Wanneer ik mij temidden van ervaren moeders bevond, luisterde ik uiterst gespannen of ik goede suggesties hoorde of ervaringen waarmee ik mijn voordeel kon doen.

Het Jonge Meisje. Als we een stadium van ontwikkeling in het moederschap zouden kunnen overslaan, zou het mooi zijn als we dit stadium zouden kunnen overslaan. Weinigen zijn echter zo gelukkig, hoewel bij sommigen de moeilijkheden niet zo groot zijn en het stadium snel voorbij is. Moeders met jonge kinderen of slechts een paar kinderen kunnen zich misschien moeilijk voorstellen dat dit stadium werkelijk voorkomt. Misschien vinden sommigen het van heiligschennis getuigen dat een moeder werkelijk en in alle oprechtheid tegen het moederschap in opstand kan komen, vooral tegen die dierbare geesten (onze kinderen) tegen hen die dergelijke gevoelens niet kunnen begrijpen zou ik willen zeggen: denk niet dat u nooit dergelijke gevoelens zult kennen- zeg het tenminste niet in

aanwezigheid van getuigen die u er later, wanneer u wel dergelijke gevoelens hebt, aan kunnen herinneren wat u gezegd hebt.

De leeftijd waarop deze periode begint is verschillend. Voor mij brak deze periode aan, na vijf jaar huwelijk toen ik vier kinderen onder de vijf had. De concurrentie tussen de kinderen onderling nam sterk toe met de geboorte van ons vierde kind. Ieder kind leek vastberaden te zijn meer aandacht te willen hebben dan de baby. In het uitdenken van manieren om de aandacht te trekken waren zij zeer vindingrijk, zelfs al wisten ze dat ik hen een standje zou geven. Ik was altijd moe en vaak ongeduldig. Het onregelmatige schema van de baby maakt het onmogelijk het eten klaar te hebben, wanneer een hongerige maag de kinderen waarschuwde dat het etenstijd was. Op dat moment werd de stemming pas werkelijk vijandig.

Toen ik onze jongste zoon aan het voeden was (het enige moment, zo leek het, waarop ik even kon zitten), dacht ik aan de boeken over kinderopvoeding en werd kwaad. Ik trok de waarde van het materiaal en van de schrijvers in twijfel. Het leek wel of zij het opvoeden van kinderen behandelden alsof zij met een exacte wetenschap te doen hadden: Als u deze taak volbrengt of deze methode gebruikt, zult u altijd een bepaald resultaat krijgen. Ik verwierp deze schrijvers zeer bewust, maar onbewust verweet ik mijzelf dat ik niet beter tegen mijn taak opgewassen bleek.

Heimelijk verlangde ik naar vrijheid. Ik wist zeker dat ik niet geschikt was voor de moederrol. Ik zag met verlangen uit naar de tijd dat onze baby groot genoeg zou zijn, zodat ik iets zou kunnen doen waar ik wel goed in was — een of ander project voor en met de mensen om mij heen, waarbij het succes mij zou helpen mijn emotioneel evenwicht te hervinden. In mijn zielestrijd vroeg ik mij zelfs af of het verstandig was meer kinderen te krijgen, omdat ik mij niet in staat achtte hen te kunnen opvoeden zoals de Here het wilde.

De Volwassenheid. Dit laatste stadium in de ontwikkeling wordt gekenmerkt door een oprecht getuigenis dat volmaaktheid een toestand is, die pas na een heel leven bereikt kan worden. Deze volwassenheid wordt ook gekenmerkt door het feit dat men dit gevoel rustig onder ogen kan zien, dat men er niet tegen vecht, zich niet gefrustreerd voelt en niet het idee heeft dat men te kort geschoten is.

Een aantal zaken haalden mij uit mijn toestand van rebellie en brachten mij dicht bij de volwassenheid:

Tijd. In het begin van ons huwelijk legde mijn echtgenoot mij geruststellend uit dat je met „leren uit de praktijk” veel meer problemen oplost dan met „boekenwijsheid.”

In theorie begreep ik goed wat hij bedoelde, maar ik had er vijftien jaar voor nodig om deze waarheid emotioneel te kunnen aanvaarden en ernaar te handelen. Alleen het leven zelf kan je dit soort ervaringen geven.

Een ander voordeel van de factor tijd was dat ik de resultaten van mijn onderwijs begon te zien. Jarenlang had ik mij met mijn kinderen beziggehouden, en had ik geprobeerd hun te leren rekening te houden met anderen en attent te zijn. Ik was verrukt toen ik deze eigenschappen

afgelopen moederdag in volle pracht mocht aanschouwen: op deze dag verraste mijn dochter mij namelijk met een zelfgemaakte jurk. Ik was nog verbaasder, toen ze me de volgende morgen nog een jurk gaf, waaraan ze bijna de hele nacht gewerkt had. Weinig dingen hebben me zo ontroerd als haar opofferingsgezindheid en attentheid.

2. Vasten, bidden en het bestuderen van de Schriften. Toen ik mij meer op deze activiteiten ging toeleggen, leek de Here mij naar de Schriften te leiden die ik nodig had. Een zeer belangrijk geschrift was 2 Nephi 9:28-29.:

„O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen. Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.

De tweede tekst die erg veel voor mij ging betekenen was 2 Nephi 2:11. Lehi's les aan Jakob dat er tegenstelling in alle dingen moet zijn, stond diep in mijn hart gegrift. Ik had die tekst vele malen gelezen. Waarom had ik die nooit toegepast op de moeilijkheden die ik als moeder had? Als er tegenstelling moest zijn in alle dingen, viel daar dan ook het moederschap niet onder? Waarom had ik verwacht dat alles even vlekkeloos zou gaan als voor Maria in de Sound of Music?

De derde tekst waarop ik gewezen werd was de lering van koning Benjamin, dat de „natuurlijke mens God tot vijand is” (Mozes 3:19.) Waarom verwachtte ik van mijn kinderen dat zij zo anders waren? Het was natuurlijk dat mijn kinderen een aantal negatieve trekken hadden. Dat was niet omdat ze abnormaal waren of omdat ik een slechte moeder was. In plaats daarvan zou het de kroon op mijn werk zijn, wanneer ik hen zou kunnen helpen de natuurlijke mens af te leggen en zich op het geestelijke te richten.

De vierde tekst die me op weg hielp naar de volwassenheid kwam voort uit Joseph Smiths moedeloosheid in de Liberty Jail. De Here antwoordde hem daar: „Vrede zij uw ziel . . .

„Dit alles (zal) u ondervinding geven en (zal) voor uw welzijn wezen.

De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?” (LV 121:7; 122:7-8.)

Welk een geweldige invloed hadden deze teksten. Had ik het recht medelijden te hebben met mijzelf? Had ik grotere

beproevingen te doorstaan gekregen dan Joseph Smith? Neen, zeker niet. Ik kon mijn moeilijkheden weer in de juiste proporties zien.

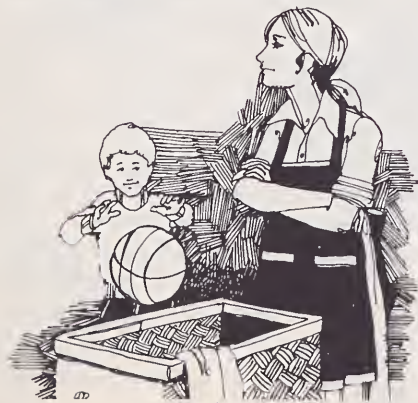
Mijn leven als moeder was veranderd, omdat mijn houding veranderd was. Deze schriftteksten waren als een spiegel: zij gaven een waarheidsgetrouw beeld van wat ik moest worden. Ik had geprobeerd mijn kinderen te veranderen, maar ikzelf was degene die een verandering diende te ondergaan. Tenslotte realiseerde ik mij dat ik pas een betere moeder kon worden als ik een betere persoon werd: alles volgde nu logisch uit elkaar.

Ik concentreerde mij niet langer op mijn mislukkingen, maar op al wat ik goed deed. Ik herinner mij een voorval dat mij van de juistheid van deze opvatting overtuigde. Ik had onze zoon van vier naar zijn kamer gestuurd, om zijn zondagse kleren aan te trekken. Na een kwartier ging ik eens kijken wat hem zijn plannen had doen wijzigen. Hij probeerde een basketbal in de wasmand te gooien. In plaats van boos te worden zei ik: „Geweldig, je gooit hem er iedere keer in. Ik ben werkelijk onder de indruk.” Hij lachte verlegen tegen me en zei: „Daarom doe ik het ook, zodat u onder de indruk zult zijn.” Het ontroerde me te zien dat hij kennelijk genoeg om mij gaf om te proberen mij een plezier te doen, hoewel ik liever had gehad dat hij zijn kleren bij elkaar had gezocht en mij zo een plezier had gedaan. Het streelde mij ook dat hij zijn gevoelens tegenover mij durfde te uiten. Omdat ik mijn geduld kon bewaren, zag ik nu welk een zegen het was positieve gevoelens met mijn kinderen te kunnen delen.

Ervaringen als deze overtuigden mij ervan dat „stadia waarin slechts weinig vooruitgang wordt gemaakt” ook een onderdeel van het plan des Heren zijn en dat ik met de hulp des Heren het soort moeder kan worden dat Hij graag ziet. De weg zal lang en moeilijk zijn en ik zal af en toe fouten maken bij het opvoeden van mijn kinderen, maar ik weet dat ik mijn bestemming kan bereiken. Ik weet nu dat ik in het proces waarin ik mijn kinderen probeer te verbeteren, zelf gelouterd wordt. Druk van buitenaf maakt mij hard als staal en de wrijving slijpt de ruwe kanten van mijn karakter bij.

Mijn getuigenis is dat de Here ons liefheeft. Wij gaan werkelijk een deelgenootschap aan met de Here, als wij deze kleine geesten ter wereld brengen. Onze beloning zal groot zijn, niet alleen door het uiteindelijke resultaat, maar ook door de geestelijke ontwikkeling die wij in dit proces doormaken. De Here heeft de wereld niet afgemaakt; Hij heeft ons achtergelaten temidden van lessen die nog geleerd, getuigenissen die nog geformuleerd en talenten die nog ontwikkeld moeten worden, zodat wij deel kunnen nemen aan zijn werk en daardoor zijn glorie deelachtig kunnen worden. Niet alleen het eindresultaat is lonend, maar de middelen om dat doel te bereiken zullen ons louteren en zuiveren, tot het moment waarop wij tegenover onze hemelse Vader staan en Hij ons met goedkeuring zal bezien.

Claudia Tidwell Goates, huismoeder en lid van de Federal Heights wijk Salt Lake Emigratie Ring, is werkzaam bij de commissie Onderwijsontwikkeling van de Kerk.

De roze paasjurk

DOOR DORA D. FLACK

Mary Ann streek de roze stof glad. „Wat fijn!” zei ze. „Ik ben nu bijna twaalf en met Pasen zal ik de eerste jurk kunnen dragen die echt helemaal nieuw is.”

Moeder haalde de zwarte pan uit de oven van het kolenfornuis en legde vier dampende broden op tafel. Er verscheen een glimlach op haar gezicht.

„Het wordt de mooiste jurk die ik ooit gemaakt heb, Mary Ann. Je bent zo geduldig geweest. Ik heb je nooit horen mopperen,” zei ze.

Moeder wikkelde de broden in een grote witte theedoek. „Zou je deze heelheids naar de Fitches kunnen brengen, lieverd?”

„Ik voel me altijd een beetje opgelaten, als ik iets naar Martha moet brengen. Ik weet nooit wat ik tegen haar moet zeggen.”

Moeder zuchtte diep. „Martha heeft behoefte aan een vriendin. Ik heb gemerkt dat geen van de meisjes met haar om wil gaan.”

„Moet ik alle broden meenemen? Houden we zelf niet een warm brood voor het avondeten?”

„Nu moet je eens goed naar me luisteren, liefje. Zuster Fitch is erg ziek. En Martha kan nog geen brood bakken. Ik moet het haar toch eens leren,” zei moeder half in zich zelf. Ze zal het gezin toch moeten onderhouden . . .”

„Bedoelt u dat haar moeder nooit meer beter wordt?” viel Mary Ann haar in de rede.

„Ik ben bang van niet, en ik weet zeker dat Martha het ook weet. Daarom valt het praten haar waarschijnlijk zo moeilijk. Nou, ga je brood nu maar snel wegbrengen, dan ben je voor het donker weer terug.”

Mary Ann ging op weg en schopte alle steentjes die ze tegenkwam voor zich uit. Het brood voelde heerlijk warm aan en rook zo lekker! „Dit is het enige dat ik altijd moet doen,” dacht ze bij zichzelf, „de lekkere dingen die moeder heeft klaargemaakt naar andere mensen brengen en dan moeten wij weer zuinig doen. Ik denk niet dat moeder haar werk als presidente van ZHV zou kunnen doen zonder hulp van ons,” trooste zij zichzelf.

Het gekwinkeleer van een weideleuwerik die op een hek zat, bracht Mary Ann weer tot de werkelijkheid terug. Ze zag nu dat de bomen langs de sloot al een frisse groene lentekleur kregen. De bomen herinnerden haar eraan dat het volgende week zondag Pasen was en dat zij dan iets nieuws aan kon naar de kerk. Toen moest zij aan Martha denken en zij voelde zich helemaal niet op haar gemak.

Toen Martha de deur opendeed, kon Mary Ann aan haar gezicht zien dat zij gehuild had.

„Moeder dacht dat jullie een paar verse broden wel lekker zouden vinden,” zei Mary Ann en legde de broden op de keukentafel.

Martha boog zich voorover om eens goed aan het heerlijke brood te kunnen ruiken. „Je moeder weet altijd wanneer wij iets nodig hebben,” zei ze dankbaar.

„Moeder heeft gezegd dat je eens langs moet komen, zodat ze je kan leren hoe je brood moet bakken,” zei Mary Ann opgewekt, in een poging vriendelijk voor Martha te zijn. Toen schoot haar plotseling iets te binnen: „Jullie hebben toch ook nog wel wat anders te eten, hoop ik?”

„O, ja,” was het antwoord, „Moeder heeft me geleerd hoe ik van de aardappelen en de uien uit onze voorraad soep moet maken.” Haar handen speelde nerveus met haar jurk. „Ik kan niet zo goed koken, maar ik leer het wel.”

Er riep iemand vanuit de slaapkamer en Martha draaide zich om.

„Moeder roept. Wil je je moeder voor het brood bedanken?”

Mary Ann glipte de deur uit en liep snel naar huis.

De dag daarna knipte moeder de roze paasjurk op maat en Mary Ann kon haar opwindend nauwelijks bedwingen.

Na het avondeten zaten haar zusjes allemaal rond de grote keukentafel om hun huiswerk te maken. Ze zaten heerlijk bij de warme kachel en Mary Ann keek hoe haar moeder de laatste onderdelen van haar jurk aan elkaar naaide. „Zo,” zei ze, „dan zullen wij hem nu maar eens gaan passen.”

Mary Ann legde haar boek neer en glipte haar slaapkamer binnen, waar ze zich in een zachte roze-witte wolk wrong.

Op dat moment werd er op de keukendeur geklopt. „Moeder!” riep haar

zusje Liza." Hier is broeder Fitch. Hij wil u graag even spreken." Moeder liep snel naar beneden, terwijl Mary Ann zichzelf eens goed in de spiegel bekeek. Ze drapeerde het tere witte kant rond haar hals en bond de roze satijnen strik om haar middel. De jurk was prachtig!

Toen moeder, terugkwam, was ze bezig met één hand haar schort los te maken en streek ze met haar andere hand door haar haar." Doe je jurk maar uit, liefje. Het gaat slecht met Zuster Fitch. Ik ga nu met broeder Fitch mee en het kan zijn dat ik vanavond niet meer kom." Moeder deed haar omslagdoek om en vertrok.

De volgende morgen maakte Liza het ontbijt klaar en liet vader zijn werk in de steek om de meisjes naar school te helpen. Moeder was de hele nacht bij zuster Fitch geweest, en toen Mary Ann ontdekte dat Martha niet op school was, werd ze pas werkelijk ongerust.

Toen ze uit school kwamen renden de vijf meisjes de keuken in en zagen daar hun moeder achter de trapnaaimachine zitten. Tot hun grote verbazing was de roze jurk bijna klaar. In de keuken rook het heerlijk naar kip. „Hmmm!" riepen zij in koor. „We eten kip met rijst." „Trek je jurk eens aan, Mary Ann, dan kunnen wij zien of hij past," zei moeder." Ik wil hem

erg graag afmaken." Toen stopte ze en met zachte stem zei ze: „Zuster Fitch is vanmorgen vroeg overleden, en ik moet een witte begrafenisjurk voor haar maken."

„O, nee!" riep Mary Ann uit. „Nu begrijp ik waarom Martha vandaag niet op school was."

„We zullen allemaal moeten bijspringen," zei moeder. „Liza wil jij de rijst koken en Mary Ann wil jij straks een pan soep naar de Fitches brengen? Mary Ann, jij kunt vanavond zelf het kant wel aan je jurk zetten. Ik moet zelf de jurk voor zuster Fitch vast uitknippen, want ze wordt vrijdag begraven." De meisjes konden aan hun moeders gezicht zien, dat ze al gehuild had, toen zij er niet waren.

Die avond naaide Mary Ann het kant heel voorzichtig rond de hoge hals en de lange wijde mouwen van de paasjurk. De witte stof lag over de tafel uitgespreid. De stilte werd slechts verbroken door het tikken van de scharen. Iedereen lag al op bed, behalve Mary Ann en haar moeder.

„De begrafenis is overmorgen, Mary Ann en ik weet zeker dat die grijze jurk Martha's beste jurk is. Ik wou dat ik de stof en de tijd had om een nieuwe jurk voor haar te maken."

Mary Ann hield de nieuwe jurk even tegen haar wang. Ze had al aan Martha gedacht voor dat haar moeder erover

begonnen was. Tenslotte zei ze: „Moeder, ik zou graag iets voor Martha willen doen. Zou u het goed vinden als ik haar mijn nieuwe roze jurk gaf? We kunnen wel wat kant op mijn witte jurk naaien en dan is die ook weer mooi." Moeder keek haar dochter liefdevol aan, toen zij haar antwoordde: „Dat zou ik erg fijn vinden, liefje. Ik ben erg trots op je voorstel."

Mary Ann had deze beslissing nu wel genomen, maar toch moest ze even een prop wegslikken, toen ze zwijgend verder ging met het aanzetten van het kant.

Die vrijdag, toen Martha met haar vader en haar broers achter de kist het kerkje inliep, hield Mary Ann haar adem in. „Ziet ze er niet prachtig uit, moeder?" fluisterde ze.

Het zacht-roze bracht, ondanks alle droefheid, wat kleur op haar bleke gelaat, en het donkere haar hing in mooie krullen op haar schouders. Martha zag dat Mary Ann vol bewondering naar haar keek en een verlegen, half onderdrukte glimlach verlichtte haar droeve gezicht.

Mary Ann knikte haar toe, keerde zich toen tot haar moeder en fluisterde: „Ik hoop dat ze nooit te weten komt voor wie die jurk eigenlijk bedoeld was. Ik vind het niet erg dat ik nu geen nieuwe jurk heb, ik heb er immers een nieuwe vriendin bijgekregen."

Jezus Christus

Pasen is het moment waarop wij onze hemelse Vader in ons gebed behoren te danken voor de geboorte en opstanding van zijn Zoon, Jezus Christus, die voor ons allen is gestorven.

Hieronder zien jullie de boodschap van president Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium, waarin hij zijn getuigenis geeft dat de Verlosser is opgestaan en weer leeft en dat wij er verstandig aan zouden doen ons aan zijn leringen te houden.

Onze boodschap luidt als volgt: Wij leven in de geweldige laatste bedeling van het evangelie van Jezus Christus. God heeft de hemelen wederom opengesteld. In de openbaringen die Hij ons gegeven heeft, heeft Hij zichzelf be-

kendgemaakt, heeft Hij zijn evangelie hersteld en zijn kerk gevestigd en haar de macht en autoriteit toegekend het evangelie te prediken en de verlossende verordeningen van dit evangelie te verrichten. Op dit moment geeft Hij door middel van openbaringen nog steeds aanwijzingen voor zijn geweldige programma dat erop is gericht het menselijk geslacht te zegenen en te verlossen.

Omdat Hij het zo bevolen heeft en ons het goede voorbeeld gegeven heeft, zouden wij alles moeten doen dat in ons vermogen ligt om de boodschap van het evangelie, de oplossing die de Heer ons geeft

voor al onze problemen, te verkondigen aan alle volkeren der aarde en hen ertoe moeten inspireren naar zijn voorbeeld te leven.

Jezus had macht over vele dingen. Hij genas de zieken, deed de lammen weer lopen, zorgde dat de blinden weer konden zien, dreef duivels uit en wekte de doden op. Hij veranderde water in wijn, riep een vloek af over de kale vijgeboom, zorgde ervoor dat de storm ging liggen en liep over de zee. Door een wonder wist Hij de vier en vijfduizend mensen te voeden en zorgde Hij dat het belastinggeld er kwam.

Ik geloof dat niemand ons zo dui-

delijk heeft laten zien hoe wij een getuigenis kunnen verkrijgen als Jezus. Op het Joodse Loofhuttenfeest, verbaasden de Joden, die zelfs toen al plannen hadden voor zijn dood, zich over zijn leringen en zeiden: *"Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?"*

Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek." (Joh. 7:16-17. Cursivering toegevoegd.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is letterlijk het koninkrijk Gods op aarde . . . Mensen die ons geloof afval-

lig worden en overlopen en vijanden die het koninkrijk van buitenaf belagen kunnen, kunnen de uitbreiding van het rijk niet tegenhouden. Het koninkrijk zal blijven bestaan en triomfen vieren, of zoals Moroni het heeft gezegd: *„Want de eeuwige plannen des Heren zullen blijven voortgaan, totdat al Zijn beloften zullen zijn vervuld."* (Mormon 8:22. Cursivering toegevoegd.)

Laten wij niet vergeten dat God leeft, dat wij zijn kinderen zijn, dat zijn doel is ons de onsterfelijkheid en het eeuwige leven binnen te leiden. Laten wij nooit vergeten dat al wat de mens heeft geleerd en gepresteerd, en alles dat hij nog zal leren en presteren in dit sterfelijke leven, slechts is als een druppel in de zee, vergeleken met de kennis die God bezit en de werken die Hij verricht.

De T-shirt zendeling

Jeff wilde graag zendeling worden, net zoals zijn oudere broer, die op zending in Columbia was. Maar hoe kan ik nu een zendeling worden als ik bang ben om met de mensen te praten, vroeg Jeff zich af.

De vorige week had de presidente van het jeugdwerk hen juist gevraagd zendingen te worden en iemand mee te brengen naar het jeugdwerk.

„Het jeugdwerk gaat uitstekend,” had ze tegen de kinderen gezegd, „maar het zou nog prettiger zijn, als er nog meer kinderen aan het jeugdwerk deelnamen.” Toen had ze de jongens en meisjes die dachten dat zij de volgende week wel een vriendje of vriendinnetje mee konden brengen, gevraagd hun hand op te steken. Ook Jeff had zijn hand opgestoken, maar hij vroeg zich nu af waarom hij dat gedaan had. Hoe zou hij ooit de moed bijeen kunnen rapen om met de kinderen op school over de kerk te praten?

Jeff en Jimmy waren de enige twee heiligen der laatste dagen van die leeftijd op school. Zij waren ook de enige wegbaners in het jeugdwerk. Zij hadden een erg goede lerares en Jeff wist dat hij zijn hand onder andere had opgestoken om haar een plezier te doen. Hij wist dat de andere jongens zuster Jansen ook erg aardig zouden vinden en zouden genieten van de goede lessen die zij gaf.

Jeff herinnerde zich hoe op een dag twee full-time zendingen tijdens de avondmaalsvergadering hadden verteld over het fijne gevoel dat zij kregen, wanneer zij anderen deelgenoot maakten van het evangelie. Jeff wilde dat fijne gevoel ook graag krijgen. Maar hoe zou dat ooit kunnen gebeuren, als hij zo verlegen was?

Jeff liep thuis de keuken binnen en liet zich zakken in een stoel bij de tafel, waar zijn moeder een aantal theedoeken met textielverf aan het bewerken was.

„Gaat die verf er in de was niet uit, moeder?” vroeg Jeff.

„Nee, Jeff, de verf is zo gemaakt dat hij er bij het wassen niet uit gaat.”

„Hee, dat is mooi. Kun je op de theedoeken schilderen wat je maar wilt?” vroeg Jeff.

„Natuurlijk kan dat, jongen. Je klinkt zo opgewonden. Volgens mij ben je wat van plan,” antwoordde moeder.

Jeff was inderdaad opgewonden. Hij had een idee. „Moeder, mag ik iets op mijn gele T-shirt schilderen?”

Moeder begon te lachen. „Ik weet niet wat je van plan bent, maar ga je gang.”

In een paar minuten was Jeff weer terug, wapperend met het T-shirt, een brede grijns op zijn gezicht. Hij legde het T-shirt op de tafel en streek het glad. Toen tekende hij met de zwarte pen van zijn moeder voorop het T-shirt een groot rond gezicht met twee ronde ogen en een brede lachende mond. Onder het gezicht schreef hij: **GELUK IS NAAR HET JEUGDWERK GAAN.**

Toen de verf droog was, draaide Jeff het T-shirt om en op de achterkant schreef hij met grote letters: WAT WEET JIJ VAN HET JEUGDWERK. ZOU JE ER GRAAG MEER OVER WILLEN WETEN? Hij kon bijna niet wachten tot hij zijn T-shirt naar school aan kon. De volgende dag hadden ze speldag, en iedereen had opdracht gekregen zijn goede kleren thuis te laten. Jeff trok zijn gele T-shirt aan en ging naar school. Toen hij de garderobe binnenkwam, stonden er al een paar jongens. Toen Jeff zijn jas uittrok en hem op het haakje hing, zag een van de jongens onmiddellijk het helgele T-shirt met het grote gezicht voorop en de letters op de achterkant.

„Wat staat er op jouw T-shirt, Jeff? Laat het me eens lezen,” zei Andy.

Jeff bleef staan. Zijn hart bonsde. In een flits schoot het door hem heen: als ze me nu eens uitlachen?

Andy las de tekst op het T-shirt hardop voor. „Het jeugdwerk?” vroeg hij. „Wat is dat, het jeugdwerk?”

Nu kreeg Jeff de kans van zijn leven. Hij bad dat hij de juiste woorden zou weten te vinden. „Nou, op het jeugdwerk leren wij—” Jeffs stem liet hem in de steek en de woorden bleven in zijn keel steken.

Plotseling viel een van de andere jongens, Greg, hem in de rede. „Zeg, Jeff, leren jullie op het jeugdwerk niet die padvindingsdingen en al die andere leuke dingen waar je me laatst over hebt verteld?”

„Padvindingsdingen?” vroeg Andy. „Mijn vader was ook padvinder en hij wil graag dat ik ook padvinder word. Kan ik met je mee naar het jeugdwerk, Jeff. Mag iedereen er komen?”

Voordat Jeff kon antwoorden, zei Greg: „Ik wil ook graag mee! Ik heb na school niets te doen. Mijn ouders werken allebei en ik ben altijd alleen thuis.”

Jeff kon zijn oren bijna niet geloven. Hij kreeg zijn stem weer terug en hij voelde zich ontspannen en gelukkig.

„Natuurlijk,” zei Jeff, „iedereen mag komen — hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Het jeugdwerk is op dinsdag en we leren een heleboel andere leuke dingen, niet alleen over de padvinderij. En jullie zullen de lerares ook vast aardig vinden. Ze is fantastisch.”

De bel ging en de jongens stroomden hun lokaal binnen. Jeff zat naast zijn vriend Jimmy van het jeugdwerk. Toen Jeff ging zitten, keek Jimmy naar Jeffs T-shirt en zei:

„Denk je dat dat helpt?” Jeff glunderde vol trots en fluisterde: „Het heeft al geholpen!” In de pauze vertelde Jeff Jimmy over Andy en Greg. Hij kon bijna niet geloven wat er gebeurd was. Jimmy wilde nu zelf ook een zendelingen T-shirt maken.

„Goh!” zei hij. „Stel je eens voor dat we alle kinderen van het jeugdwerk zover zouden kunnen krijgen dat zij zo'n shirt naar school aandeden, dan zouden wij al gauw een heleboel kinderen voor het jeugdwerk warm kunnen maken, en het jeugdwerk zou steeds meer leden tellen.”

Zelfs verlegen jongens kunnen zendelingen zijn. Je moet er wat voor over hebben, luidde Jeffs conclusie.

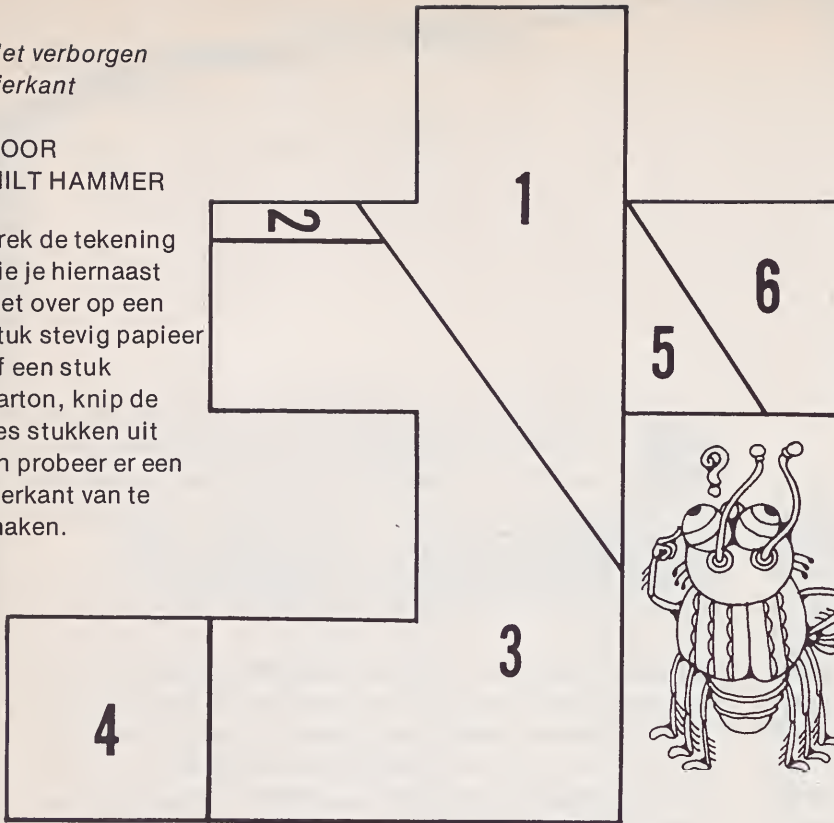
Jeff begon het fijne gevoel al te krijgen waarover de zendelingen hadden gesproken. Zouden zij niet verbaasd zijn als zij hoorden over de eerste T-shirt zendeling!

Het verborgen vierkant

DOOR MILT HAMMER

Trek de tekening die je hiernaast ziet over op een stuk stevig papier of een stuk karton, knip de zes stukken uit en probeer er een vierkant van te maken.

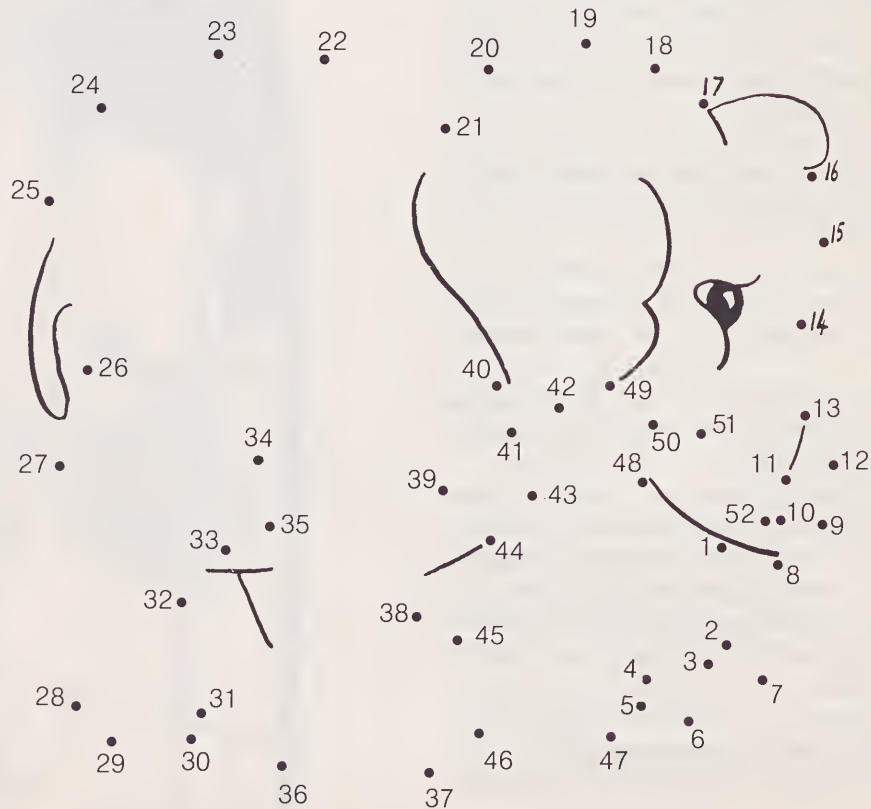

Bergbeklimmen

Roberta Fairall

Voor de grap

Oplossing van het verborgen vierkant:

Vraag en antwoord

Vragen over het evangelie in het algemeen. De antwoorden zijn bedoeld als leidraad en zijn geen officiële leerstellingen.

„Dient iemand die geen lid is van de Kerk deel te nemen aan het avondmaal, wanneer hij samen met iemand die wel lid is van de Kerk een kerkdienst bezoekt?”

*Broeder Loren C. Dunn
Eerste Raad van Zeventig*

Een van de beste gelegenheden om niet-leden vertrouwd te maken met de geest en de leringen van het evangelie is een kerkelijke bijeenkomst. Als onderdeel van de taak die ieder van ons opgelegd gekregen heeft — pogingen te doen zich te verbroederen met niet-leden dienen wij onze vrienden en bekenden uit te nodigen met ons mee te gaan naar de Zondagschool en de avondmaalsvergaderingen en de daartoe geschikte vergaderingen van de diverse hulporganisaties bij te wonen. Als het avondmaal echter rondgediend wordt, dienen wij degene die geen lid is van de Kerk van te voren uit te leggen dat het avondmaal is bedoeld voor de leden van de Kerk, zodat zij het doopverbond dat zij sloten, toen zij toetraden tot de Kerk kunnen hernieuwen. Aangezien degene die geen lid is nog niet gedoopt is, hoeft hij ook niet deel te nemen aan het avondmaal. Men zou ook kunnen uitleggen dat er vrij vaak niet-leden bij onze vergaderingen aanwezig zijn, en dat ook zij natuurlijk niet aan het avondmaal deelnemen, zodat het niet ongewoon of genant is niet deel te nemen aan het avondmaal.

„En verder zeg Ik u dat gij niemand, die ernstig het koninkrijk zoekt, uit uw avondmaalsdiensten moet verwijderen; Ik zeg dit aangaande hen, die niet van deze kerk zijn.” (LV 46:5.)

Zo nu en dan worden er op de Zondagsschool en tijdens de priesterschaps lessen dingen over het evangelie gepredikt, waarvan ik niet zeker weet of ze leerstellig zijn. Hoe dienen wij in dergelijke situaties te reageren, vooral als men het respect voor en het getuigenis van de leraar niet wil aantasten?

*Russel M. Nelson
Algemeen President van de Zondagschool.*

Antwoord: Binnen onze kerk is het onderwijzen van de zuivere leer van essentieel belang en altijd van essentieel belang geweest. Het woord des Heren, zoals dat opgenomen is in de Leer en Verbonden afdeling 88, vers 77, leert ons: „En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.” en verder (vers 118): „ . . . moet gij

. . . woorden van wijsheid . . . aan elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken.” Intussen moeten wij niet vergeten dat de liefde voor onze naaste altijd in stand gehouden moet worden. Het is de taak van de leraar het geloof te doen groeien en zijn klas in de geest van deze schriftteksten te begeleiden, waarbij hij speculaties en persoonlijke ideeën dient te vermijden. Indien dit niet het geval is, hebben de cursisten de verplichting opheldering over deze zaken te vragen. Men dient hierbij uiterst voorzichtig te werk te gaan en zich onder veel gebed te bezinnen op de juiste aanpak.

De betrokken persoon zou de onderhavige leerstelling vervolgens moeten evalueren door de teksten te bestuderen waarin deze leerstelling behandeld wordt. Hij moet in staat zijn zijn afwijkende mening aan te tonen aan de hand van bewijzen uit hoofdstukken en verzen.

Wanneer hij de bewijzen heeft vergezocht, dient hij een afspraak te maken met de betrokken leraar, om het, zoals de Here het heeft gezegd: „Tezamen . . . te bespreken.” (LV 50:10.)

Het zou goed zijn, als hij vroeg de kwestie opnieuw ter discussie te mogen stellen, misschien zelfs tijdens de volgende les. Indien de leraar aan dit verzoek niet wil voldoen en onzuivere leerstellingen blijft verkondigen, dient men dit probleem voor te leggen aan het Zondagsschoolpresidium van wijk of gemeente. Leraren van de Zondagschool die het basisprogramma van de lerarenopleiding hebben doorlopen en applicatielessen volgen zullen ongetwijfeld weten hoe ze deze problemen kunnen vermijden. Open confrontaties, in het bijzonder die waarbij scherpe kritiek wordt geleverd en men zich tot emotionaliteit laat verleiden dienen tot elke prijs vermeden te worden. Liefde voor God en onze medemens dient kenmerkend te zijn voor al onze gedachten en daden.

Het luide geratel van de wekker maakte een eind aan mijn slaap. „Nu al tijd om op te staan? Nee toch?” Eindelijk hield het wrede geluid op en verliet ik vol tegenzin het bed.

„Het is zaterdag . . . mijn vrije dag. Wie staat er vandaag nu op?” Slaapdronken zocht ik in de schemering mijn ochtendjas en pantoffels bijeen en liep naar de deur. Ik stopte even om een notitieboekje, een potlood en *de Schriften* op te pakken. „Kan dit?” vroeg ik mijzelf af. „Is dit een manier voor een zaterdag?”

In gebed knielde ik voor het bed neer. Toen stond ik op en begon te lezen. Soms stopte ik om wat in mijn notitieboekje te schrijven. Wederom stopte ik, om mij af te vragen wat de oorzaak van dit ongebruikelijke gedrag geweest was. Toen wist ik het weer. „Dit is de nieuwe ik, die leert wat het wil zeggen te hongeren naar het evangelie.”

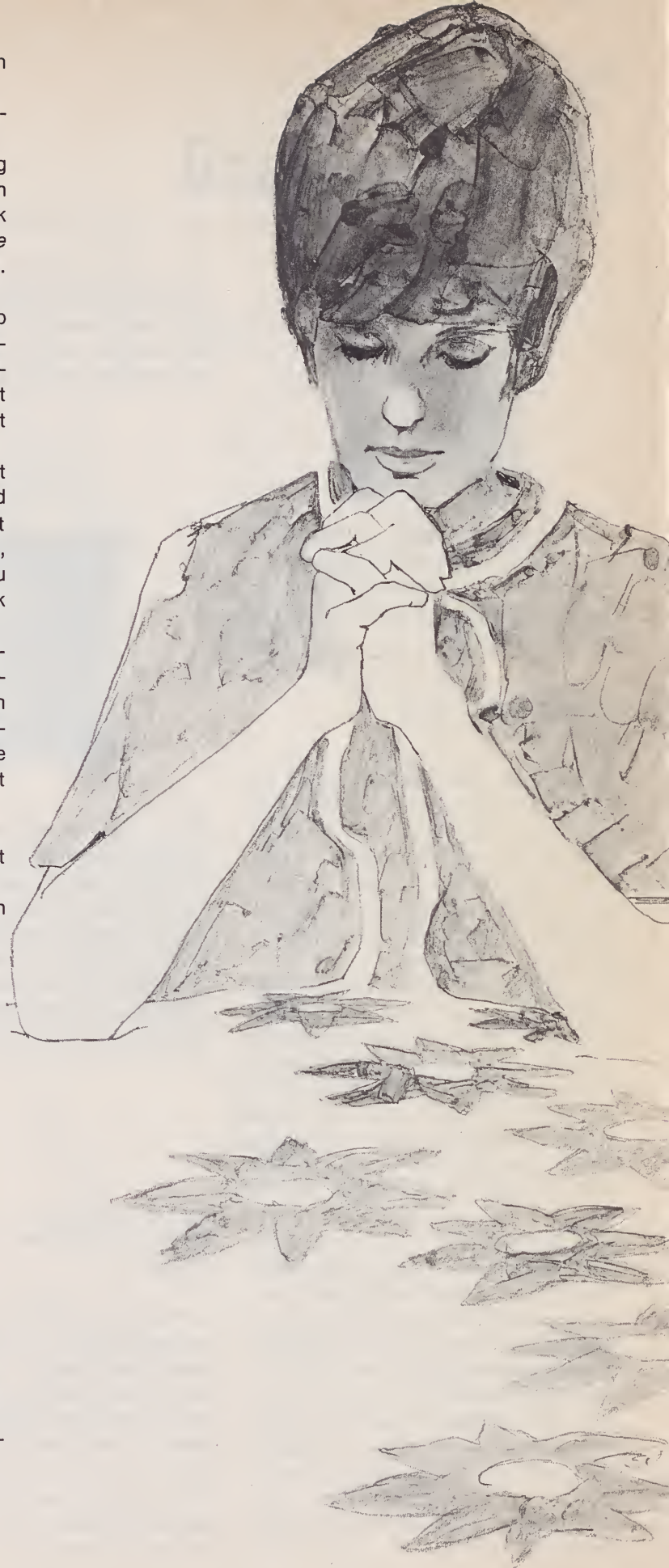
Wat bereik ik met de Schriften, met notitieboekjes, met bezinning, voordat ik mijn zaterdagse ontbijt genuttigd heb? Veel, het eeuwige leven zelfs. Hoe geweldig is het te hongeren naar de woorden Gods, „gevuld” te worden, niet met brood maar met de waarheid. Misschien kan ik u wat achtergrondinformatie geven, om aan te tonen hoe ik mij deze opvatting eigen maakte.

„Ten tijde van deze grote opwinding werd mijn geest aangespoord tot ernstige overpeinzing.” (*Joseph Smith 2:8* Cursivering toegevoegd.) Dit zijn de woorden die Joseph Smith sprak in zijn jeugd ten tijde van de grote godsdienstige verwarring voor de Herstelling. Toen ik deze woorden voor het eerst las, verbaasde ik mij over het feit dat hij in zijn jeugd al in staat was tot diepzinnigheid.

Nephi beschikte als jongeman ook over deze gave.

„Terwijl ik dit in mijn hart overlegde, werd ik in de Geest des Heren weggevoerd.” (1 Nephi 11:1.)

Over welk een wijsheid beschikte hij als jongen! Kunnen

Bezinning is niet vreemd

DOOR SUSAN HILL

wij deze wijsheid verkrijgen of is het een bijzondere gave die slechts aan weinigen is geschonken?

Toen ik door mijn middelbare schooltijd heenraasde, opgejaagd door een schijnbaar overvol schema, dacht ik dat het geweldig zou zijn om weggevoerd te worden in de Geest, zoals Nefi, of om de Here even goed te kennen als Joseph Smith. Ik besepte niet, zoals zovelen wel doen, dat ik moest stoppen en me moest bezinnen. Zij stopten — ik niet.

Wat is bezinning?

Ik wist het niet omdat ik mij nog nooit aan bezinning overgegeven had. Ik vond dat ik het te druk had en je kunt je nu eenmaal niet bezinnen, niet diep nadenken, als je haast hebt.

Ik las de Schriften altijd (als ik er tijd voor vrij kon maken) zoals ik andere dingen las — vluchtig, op zoek naar de hoofdzak, naar de inhoud van het verhaal, en misschien op zoek naar een klein beetje wijsheid. Ik begreep niet, dat men langzaam dient te gaan en de vergeten kunst der bezinning geheel en al van begin af aan moet leren om de Schriften naar behoren te kunnen verwerken. Ik leefde zo intens dat ik, geheel ten onrechte dacht geen tijd te hebben om rustig te mediteren.

In het laatste jaar op de universiteit, werd ik geroepen als lerares aan de Zondagsschool. Dit was de gave die de Here mij schonk in de vorm van een uitdaging zodat ik kon leren nadenken en me bezinnen op de leringen van Zijn koninkrijk. Ik moest de Schriften lezen en herlezen. Langzaam en met veel moeite moest ik het evangelie vers voor vers leren ontleden, zodat ik de waarheden aan mijn cursisten kon onderwijzen. Soms verzette ik mij weleens tegen de grote hoeveelheid tijd die ik hieraan moest besteden, maar desondanks was dit een zeer kostbare gave. Het was het water voor het kleine embryo van mijn ziel, die zo lang dorst geleden had. Ik leerde op kleine schaal hoe alle mannen Gods God en het evangelie leren kennen. Het is niet een gave die slechts weinigen wordt geschonken, maar veeleer een zegen, gebaseerd op de wet der gehoorzaamheid, op lange uren en op studie.

Toen ik de Schriften 's morgens vroeg las, leerde ik een aantal principes die ten grondslag liggen aan het bezinnen en het onderzoeken.

1. *Bid altijd voor u de Schriften begingt te lezen.* Kalmeer uw geest en bevrijd u van deze wereld. Bid ook onder het lezen. Als er begrippen in het evangelie voor komen die uw ziel verlichtten of als u vragen heeft, aarzel dan niet een beroep te doen op uw Vader.

2. *Houd potlood en papier bij de hand onder het lezen.* Dit werkt erg stimulerend, en vaak sluipen doelstellingen, opwindende ideeën of originele gedachten uw geest binnen, die u op moet schrijven voor u ze vergeet.

3. *Ga langzaam te werk!* Deze studie is geen race. U hoeft niet langer een voorgeschreven aantal hoofdstukken af te hebben voor u naar bed gaat. Besteed enkele dagen aan een hoofdstuk of vers. Leer teksten uit het hoofd en betekenissen zullen ontluiken, die u niet kende, betekenissen die betrekking hebben op u.

4. *Stel uzelf vragen terwijl u de Schriften leest.* Toen ik het avondmaalsgebed las (O, God, de Eeuwige Vader, wij

bidden U in de naam van Uw Zoon, Jezus Christus, deze wijn te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen die ervan drinken; dat zij het mogen doen ter gedachtenis aan het bloed van Uw Zoon, dat voor hen werd vergoten; dat zij voor U, o God de Eeuwige Vader, betuigen, Zijner altijd indachtig te zijn, opdat zij zijn Geest met zich mogen hebben. (Moroni 5:2; cursivering toegevoegd), probeerde ik voor mijzelf altijd de volgende vragen op te lossen:

a) wat wil het zeggen verheerlijkt te worden?

b) Heb ik mijn Vader getoond dat ik de naam van Zijn zoon wil aannemen? Hoe toon ik Hem dat?

c) Hoe kan ik ervan getuigen dat ik altijd aan Hem denk?

d) Denk ik altijd aan Hem? Hoe kan ik altijd aan Hem denken?

Door over deze vragen na te denken en er een antwoord op te zoeken, ontdekte ik een dieper „ik” dan ik gekend had. Ik stelde mijzelf allerlei vragen en deed vervolgens een beroep op de Here. Wanneer ik mijzelf vragen stelde, ontsloten de deuren van mijn hart zich, zodat er ruimte voor de Heilige Geest geschapen werd in mij te vertoeven.

5. *Houd in de loop van de dag een aantal keren rust om die ene gedachte te overpeinzen die u in het diepste van uw gedachten hebt uitgevorst.* Neemt u bij voorbeeld de waarheid: *Bemin uw naaste gelijk u zelf.* (Zie Leviticus 19:18.) Herhaal deze tekst, onderwerp iedere daad aan een nader onderzoek en draag dit principe bij u op een kaartje.

Het belangrijke is dat u uzelf ertoe brengt de tijd te nemen; het is een dagelijkse vernieuwing van uzelf. U zult dankbaar zijn, als uw standpunten erdoor opgefrist worden. Er wordt een nieuwe richting gegeven aan uw leven; u zult zelfs dagelijks openbaringen ontvangen. Al deze bezinning leidt tot het ware, het volledige inzicht in het evangelie, in onze zending, en in Gods glorie. Vaak als u zich bezint, plaveit u de weg voor de zoete vrede van de Heilige Geest die uw hart langs deze weg kan betreden en uw gehele wezen met de waarheid kan verlichten. Dit is de glorie van het evangelie en de glorie van het verstand. Zoals ik het heb ervaren, brandde op zulke momenten mijn boezem in mij en kende ik een weergaloze verrukking, omdat mijn sterfelijke bevattingsvermogen voor een kort ogenblik de grenzen van mijn sterfelijkheid had overschreden. „Uw boezem zal in u branden.” (LV 9:8.)

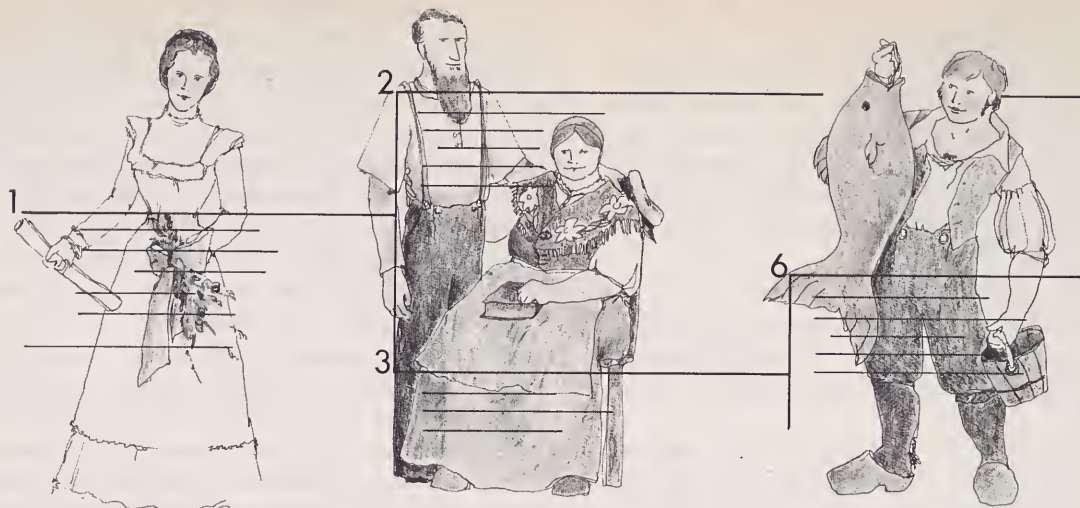
„Door Hem, Die uw ogen verlicht en het is hetzelfde licht, dat uw begrip verlevendigt.” (LV 88:11.)

Onze geliefde profeet Joseph Smith zei: „Mijn hele leven lang heb ik de evangelische beginsels bestudeerd, er diep over nagedacht en geprobeerd te leven in overeenstemming met de wetten des Heren. Het gevolg is dat mijn hart vervuld is van een grote liefde voor Hem, voor Zijn werk en voor allen die ernaar streven Zijn doelstellingen hier op aarde te verwezenlijken.” (*Conferentieverslag*, oktober 1971, p. 6.)

6. *Neem de tijd voor bezinning.* Het is de sleutel tot een ongelooflijke vreugde en kennis hier in deze sterfelijke wereld.

„Ik laat deze gezegden met u, om ze in uw hart te overpeinzen, met dit gebod, dat Ik u geef, dat gij Mij moet aanroepen, terwijl ik nabij ben —”

„Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen.” (LV 88:62-63.)

Gerda, ik houd van je

of De Geest van Elia is ook voor Eenvoudige Mensen

DOOR LINDA K. HOFFMAN

Mijn vriend haalde een dik, langwerpige boek te voorschijn, met een tempel in reliëf op de omslag. „Dit is mijn gedenkboek,” zei hij. Ik herkende een aantal foto's — Orson Pratt, George Q. Cannon, een Woodruff hier, een Beesley daar. Koningen, koninginnen en hertogen, wier leven in kaart gebracht was. Na de stambomen volgden bladzijden vol biografieën, autobiografieën, anekdotes, verhalen over grote pioniers (mannen en vrouwen), herinneringen aan een vriendschap met de profeet Joseph. Ik was onder de indruk. Terwijl we de bladzijden omsloegen, benijdde ik hem om zijn verleden. Als bekeerling deelde ik slechts zijdelings in de erfenis die de echte Mormoon, dat wil zeggen de Mormoon, die Mormoonse pioniers als voorouders heeft, ten deel valt. Deze erfenis viel ook mij ten deel, toen ik hoorde van het lied: „Komt, Komt, Gij heiligen.” Mijn voorouders waren boeren ergens uit Europa. Er was niets schitterends aan mijn erfenis . . .

„Linda, ik benijd je,” zei mijn vriend. Dit schudde mij wakker uit mijn egocentrisch gepeins. Mijn vriend sloot zijn boek en ging verder: „Al het werk in dit boek is door iemand anders gedaan. Alle data, verhalen en platen werden verzameld door een achter- achterneef uit St. George, Utah. Maar jij — jij kunt bij het begin beginnen en alles zelf ontdekken! Stel je eens voor hoe dicht dat je bij je voorouders brengt! Je zult ze echt leren kennen!”

Mijn voorouders leren kennen! Zo persoonlijk had ik het nog niet gezien. Voorouders hoeven niet schitterend of koninklijk te zijn — ze hoeven slechts van mij te zijn en ik van hen. Ik had spijt van mijn afgunst en snelde naar huis, met de Geest van Elia om mij heen en een aantal blanco stamboomkaarten in mijn hand.

Ik vulde de gegevens in voor mijn ouders en voor mijzelf, maar waar het mijn grootouders betrof kwam ik niet veel verder dan de naam. Toen herinnerde ik mij weer de oude dozen vol familieherinneringen waar mijn moeder ooit over gesproken had. In het souterrain van mijn huis, bedekt met stof en ruikend naar de 19e eeuw, lagen twee sigarenkistjes ingeklemd achter een paar oude banden. Ik had een paar schatkisten gevonden! Ik ging zitten op het oude beton, midden tussen het ijzer, de tuinslangen en het stof en begon mijzelf vertrouwd te maken met mijn voorouders. In de kistjes vond ik een kranteknipje uit 1907, waarin het overlijden van mijn overgrootvader bericht werd, het Zweedse rapport van mijn oudoom uit 1883, een dertig centimeter lange lok van het goudkleurige haar van mijn grootmoeder, een envelop met op de achterkant een stamboom van vijf generaties voorouders, een groot aantal losse foto's en een broos bundeltje Zweedse brieven die mijn overgrootvader aan mijn overgrootmoeder had geschreven, toen zij in de jaren zestig van de vorige eeuw verkering hadden. Daar in die vochtige, schimmelige kelder, sprak ik, met ogen vol tranen, een gebed van dankbaarheid uit, en ik wist dat ik niet alleen was tijdens mijn gebed.

In de maanden daarna bestudeerde ik de schatten. Ik probeerde mijn moeder zich zoveel mogelijk over mijn familie te laten herinneren. Ze hielp me foto's van onderschriften te voorzien en orde te brengen in de familieverhoudingen. Ik bestudeerde oude Zweedse gewoonten. Ik bestudeerde oude kaarten van het gebied waar mijn familie gewoond had. Ik luisterde naar Zweedse volksmuziek. Ik leerde zelfs wat van de taal. Ik ontdekte wat voor mensen mijn grootouders werkelijk waren: Gerda, de moeder van mijn moe-

der was de gevoelige, ijverige knappe verpleegster; Carl Johan, de stationschef met de wapperende haardos, die advies gaf en meningsverschillen oploste als een advocaat; Maria Christina — de forse, stevige, trouwe echtgenote van Carl Johan, die de Schriften zeer ijverig bestudeerde; Agnes Sigrid Alfreda die zich had opgegeven voor de eerste experimentele polioëntingen en ongelukkigerwijs verlamd was geworden; en mijn dierbare betovergrootvader Anders die in 1880 schreef: „Als ik nu welkom ben, dan kom ik je bezoeken, als de Here mij een goede gezondheid schenkt. Ik zal mijn hengel en het hout voor klompen meenemen.” Ik hield van hen allemaal, alsof het levende mensen waren, mijn voorouders.

Maar de stamboom was nog altijd niet ingevuld. Het was nu het moment de data en plaatsen die ik had te verifiëren voor het verordeningswerk. Microfilms vol geboortegegevens flitsten aan mij voorbij. Na anderhalve dag vol verkeerde staten, verkeerde provincies, steden en jaren en de misselijkheid die ontstond door de bewegingen op de microfilmprojector, ontdekte ik een paar vertrouwde namen: „Gerda Regina, 22 Mars. 1880, far — Carl Johan Nilsson, mor — Maria Christina Andersdotter.” Ik had het geboorteregister van mijn grootmoeder gevonden! Wederom sprak ik een gebed van dankbaarheid uit. En weer wist ik dat ik niet alleen was. Na lang zoeken en veel verkeerde microfilms gezien te hebben, had ik een aantal nieuwe namen verzameld, die verder geverifieerd moesten worden en alle namen die ik kon verifiëren, geverifieerd. Ik vulde de vragenformulieren in, liet ze controleren en stuurde ze naar Salt Lake City om daar te laten verwerken voor de mensen van wie ik zoveel hield.

Toen ik verder ging met het genealogisch werk, herinnerde ik mij de woorden van Daniel Webster, een Amerikaans staatsman uit de jaren 1782-1852:

„Door onze relatie met onze voorouders te verbeteren, door hun voorbeeld te bestuderen en hun karakter te ontleden, door onszelf deelgenoot te maken van hun gevoelens, door hun geest in ons op te nemen, door naast hen te staan in hun moeilijkheden, door met hen mee te leven in hun leed en samen met hen verheugd te zijn in tijden van succes en triomf, versmeden wij ons bestaan met dat van hen en lijken wij tot hun tijd te behoren. Wij worden hun tijdgenoten, leiden het leven dat zij leidden, doorstaan wat zij doorstonden en nemen deel aan de vreugde die zij kenden.

Welk een geweldig voorrecht genieten wij als leden van de Kerk van Jezus Christus, wanneer wij onze voorouders de kans geven de beloningen deelachtig te worden die ons geschonken worden door de verzegelende macht van de priesterschapsverordeningen! Ik ken de edele waardigheid van Elia's geest en ik weet dat ik van mijn voorouders houd. Ik voelde hoe zij tegenwoordig waren, toen ik in witte kleren gehuld, voor hen in de tempel gedoopt werd, en een nobele man bleef herhalen: „Zuster Linda Kay Hoffman, ten behoeve van (Gerda Regina Nelson) die dood is, doop ik jou, daartoe gemachtigd door Jezus Christus, in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest . . .” Langs heilige wegen ben ik ervan overtuigd dat een aantal van hen het werk dat voor hen is gedaan hebben aanvaard. Mijn voorouders waren niet geweldig, noch van koninklijke huize, maar nu horen zij voor alle eeuwigheid bij mij en ik bij hen.

Het geloof in een dorpje op Java

DOOR GAYLEN S. GURR

Mijn collega, zendeling Robert Brown en ik werkten in Surabaya, een stad op het eiland Java in de Zending Djakarta Indonesië. We waren juist thuisgekomen en de martabak (een soort pannenkoek gevuld met pinda's en chocolade), ons gebruikelijke avondmaal, aan het klaarmaken, toen Soekimin, onze bediende (die ook zendeling in onze Kerk is) binnenkwam en vertelde dat hij zojuist een brief had ontvangen van zijn familie, waarin stond dat zijn neef ernstig ziek was. In de brief stond dat de dokters al het mogelijke voor hem hadden gedaan, en gezegd hadden dat hij spoedig zou sterven.

Toen Soekimin ons dat verteld had, vroegen wij hem wat wij konden doen om hem te helpen. Hij vroeg ons met hem mee te gaan naar zijn dorp om zijn neef een zegen te geven. Wij wilden graag aan zijn verzoek voldoen en vroegen hem wanneer hij wilde gaan. Hij zei: „Wat dacht u van morgen vroeg?” Toen we daarin toestemden, pakte hij mijn arm en zei: „Dank u, dank u wel, nu zal mijn neef blijven leven.”

We waren erg ontroerd door het geloof van deze man.

De volgenden morgen stonden we om vier uur op voor de drieëneuhalf uur durende busrit naar Soekimins dorp — een klein boerendorpje middenin een rijstvakte. Hier zagen we het hutje met de bamboe muren, waarin Soekimin bleek te wonen. Zijn zieke neef lag binnen op een bed en zag er inderdaad uit of hij spoedig zou sterven. Nadat we hem uitgelegd hadden wie we waren en waarom we gekomen waren, vroegen wij hem of hij een zegen wilde. Het antwoord was bevestigend. Wij zalfden en zegenden hem, maar toen we weg wilden gaan, ontdekten we dat onze komst als een lopend vuurtje door het dorp was gegaan. Ook andere mensen brachten nu hun zieken voor een zegen. De een na de ander kwam naar ons toe. Onder het zegenen moest ik er aan denken hoe het in de dagen des Heren geweest moet zijn, toen de armen hun zieken voor een zegen naar Hem toebrachten. Ik was de mening toegedaan dat het altijd zo zou moeten zijn, waar het evangelie gepredikt werd. Die dag leerden wij in dat kleine dorpje op Oost-Java de macht van het priesterschap kennen en voelden ons nederig bij het zien van het geloof dat deze macht in de mensen oproept.

Een paar dagen na onze terugkeer, ontving Soekimin een brief waarin stond dat zijn neef weer volledig hersteld was.

” Wees rustig en ik zal je redden ”

DOOR C. V. SPENCER

De predikanten waren lange tijd verenigd in een geheime organisatie. Al spoedig werden zij echter vrijmoediger. Tijdens een rondreis langs de verschillende gemeentes in mijn district werd ik dan ook gewaarschuwd dat er in Norwich, Engeland, iets niet in orde was. Ik ging er onmiddellijk heen, maar nog voor ik mijn kamer kon binnengaan, kwamen twee broeders naar mij toe die zeiden: „Er wordt op het ogenblik een grote anti-Mormoonse bijeenkomst gehouden in de St. Andrews zaal.”

Ik antwoordde: „Goed, ik knap me op en ga er heen.” Zij en nog anderen die ik tegenkwam smeekten mij niet te gaan.

Toen ik de zaal binnenkwam, zag ik dat er voor mij tussen de dichtopeengepakte toehoorders geen plaats meer was. Toen ik naar het podium keek, telde ik zeventien van de meest prominente predikanten uit Norfolk en Suffolk die comfortabel op stoelen zaten. Ik zei tegen mezelf: „Ik ben ook predikant en daar hoor ik te zitten.” Ik liep naar voren en ging zitten. Er waren tweeduizend mensen aanwezig op deze bijeenkomst. In die tijd gold de St. Andrew's zaal als de op twee na beste zaal in Engeland.

De bijeenkomst begon om half drie 's middags en het was ongeveer vijf uur toen ik binnenkwam. Om half negen kondigde de voorzitter aan dat er een lid van die ongelukkige Mormoonse kerk aanwezig was, die de durf en morele

moed had te proberen zich te verdedigen, na de overweldigende manier waarop hun systeem die dag ten overstaan van de burgers van Norwich was ontleed, hij de gelegenheid zou krijgen te spreken.

Natuurlijk waren alle ogen gericht op mij en ik realiseerde me dat de uitnodiging een valstrik was van de predikanten. Ze gaven mij niet de kans het spreekgestoelte te beklimmen. Ik zat achter vijf rijen stoelen, vol met tegenstanders, en niet een van hen bood aan mij erdoor te laten. Ik bad en plaatste mijn handen op het hoofd van de twee predikanten voor mij, duwde hen opzij en stapte op hun stoel. Dat deed ik met alle rijen voor mij tot ik het spreekgestoelte bereikte. Wat ik gezegd had wist ik toen niet meer precies en ik heb het nooit geweten, maar aan het einde van mijn toespraak stond ik met mijn rug naar de gelovigen toe en keek ik de predikanten in het gezicht. De laatste woorden die ik tot hen richtte waren: „Jullie zijn ongelovigen, jullie maken de mensen ongelovig. Door jullie leringen smoren jullie de hoop, dat de gaven en zegeningen die door Christus en zijn apostelen beloofd zijn worden bewaarheid. Ik voorspel jullie echter in de naam van de Here Jezus Christus dat door jullie inspanningen van vandaag honderden mensen het evangelie dat ik preek met open armen zullen ontvangen.”

Toen ik mijn toespraak had beëindigd, probeerde de voorzitter uit het Boek van Mormon voor te lezen, maar hij beefde zo dat hij niet kon lezen. Iemand anders probeerde te spreken, maar ook hij was aangedaan en moest van zijn pogingen afzien.

Er liep een trap van waar ik stond naar het portaal en ik hoopte dat ik snel genoeg weg zou kunnen komen voor de vergadering gesloten werd, maar toen ik in het portaal aankwam zag ik overal mensen, die er echter meer als duivels dan als mensen uitzagen. Ze schreeuwden: „Waar is hij. Scheur hem in stukken. Gooi hem in de rivier,” enzovoort.

Een lange man, gekleed in een wijde mantel, zag mij, terwijl de rest wel blind leek. Hij kwam naar me toe, bedekte me met zijn mantel, stak zijn armen onder de mijne, drukte mij tegen zich aan en fluisterde: „Wees rustig en ik zal je redden.” Hij droeg me het portaal uit, het binnen plein over en voorbij een heel blok huizen, terwijl de menigte zich de hele weg om ons heen verdrong. Mijn verlosser worstelde zich naar de kant van de weg, tot hij bij zijn huis kwam, waar hij de veer van de deur in de stenen muur afsloeg. De deur schoot open en hij wierp mij naar binnen als een blok hout, waarna hij met de mensen buiten afrekende.

Na ongeveer drie kwartier kwam hij terug met een aantal van onze mensen. Ik werd bevrijd en kreeg een lijfwacht mee op weg naar huis. De volgende dag gaf ik deze man de mooiste bundel publicaties die ik kon vinden. Ik vroeg hem waarom hij mijn leven gered had, waarop hij antwoordde dat hij het slechts uit rechtsgevoel gedaan had.

Na dit voorval bloeide het werk als nooit tevoren. Onze kerk was werkelijk stampvol. Er waren zelfs mensen die de ramen aan één kant van het gebouw eruit haalden, hun eigen balken en planken meebrachten en een podium bouwden over de gehele lengte van de kerk. Op een dag

gingen wij na de avondmaalsvergadering uiteen en doopten zeventien personen. In die hele periode werden trouwens een groot aantal mensen bekeerd.

Claudius Victor Spencer werd op 2 april 1824 geboren in West Stockbridge, Massachusetts. Op 23 september 1847 kwam hij naar Utah. Van beroep was hij boer. Hij was in 1856 lid van het districtsbestuur, lid van de gemeenteraad in Salt Lake City, en wegopzichter. Deze laatste positie bekleede hij zonder ervoor betaald te worden. Hij volbracht twee zendingen in Groot-Brittannië en twee zendingen in de Verenigde Staten. Hij werd gevangengenomen, op beschuldiging van polygamie. Bij zijn dood op 5 maart 1910 liet hij twintig kinderen, achtendertig kleinkinderen en zes achterkleinkinderen na.

Wijze uitspraken

Wie behoren tot de jeugd?

RICHARD L. EVANS

Wanneer begint en eindigt de jeugd? Wie behoren tot de jeugd? De jeugd is een episode in ons leven die snel voorbijgaat. De jeugd duurt niet erg lang — niet langer dan de andere fasen in ons leven. De jeugdigen dienen een groep in onze maatschappij te zijn — met niet te veel en niet te weinig voorrechten — omdat wij allemaal het stadium van de jeugd hebben doorgemaakt, zoals wij ook andere stadia doormaakten.

Tegen jullie, de jeugd, wil ik zeggen: het zal niet lang meer duren of jullie zijn weer „Wat ouder.“ Zij die na jullie komen zullen je vragen wat jullie met je leven gedaan hebben, zoals jullie dat aan anderen vragen.

Denk eraan, de tijd dringt — de tijd duwt je voor zich uit, door je tienerjaren heen, tot je de dertig en de veertig gepasseerd bent. Zij duwt je steeds verder vooruit en veel sneller dan je zou verwachten. En bijna voor je het weet, hoor je bij de „ouderen.“ Hoe zul je eruit zien en hoe zul je je voelen, wanneer je aan het andere eind bent aangekomen?

De jeugd is niet een blijvend bezit. Het is een gang die wij doorgaan zon-

der lang te dralen. We kunnen nergens stoppen. Ieder van ons moet de ander respecteren, hoe oud of jong hij is, omdat onze kracht niet gelegen is in een maatschappij die verdeeld is in jeugd en ouderen. Het gaat erom het beste ervan te maken, zolang ons leven duurt.

Wie behoren tot de jeugd? Wanneer begint en eindigt de jeugd? Het is geen club waarvoor wij van het leven lid kunnen worden. Het is een periode in het leven die wij allen doormaken. Een hoofdstuk uit ons leven dat erg snel voorbijgaat.

Dierbare jonge vrienden: bedenk dat het leven eeuwig is — maar dat de jeugd niet erg lang duurt. Leef zodanig dat de herinneringen aan je jeugd je zullen kunnen helpen in je verdere leven.

1113 echtparen, maar hoeveel huwelijken?

Om het eeuwige leven te kunnen binnengaan moeten wij het verbond van het heilig priesterschap aanvaarden en ook daadwerkelijk sluiten. Wij dienen onze endowment te ontvangen in

de heilige tempels van God. We dienen het verbond van het eeuwige huwelijk op die heilige plaats aan te gaan.

Ik heb zo veel paren de tempel in Salt Lake City zien binnengaan voor het sluiten van een huwelijk. Ik heb ze in groepen zien komen, dag in dag uit. In één maand tijd, in augustus 1973 kwamen er 1113 paren naar die tempel om deze heilige verordening te ontvangen, die een vereiste is voor het eeuwige leven.

Ik heb een aantal van deze huwelijken voltrokken. Tijdens deze huwelijksplechtigheden zei ik dan tegen de paren: „We kunnen jullie de verordening geven, maar we kunnen jullie niet het eeuwige huwelijk geven. Dat is jullie beslissing; dat is jullie taak. Het eeuwige huwelijk moeten jullie zelf verdienen. Jullie moeten tot het eind toe rechtvaardig blijven. Je bent er nog niet door alleen maar hier te komen. Je zult het zelf moeten waarmaken. Je zult moeten voortgaan in rechtvaardigheid, tot het eind van je leven. Je zult moeten leven „Bij ieder woord dat de mond Gods uitgaat.“ (LV 84:44.)

*President John K. Edmunds,
Wijdingstoespraak Brigham Young
Universiteit, gehouden in de tempel te
Salt Lake City, op 26 februari 1974.*

De vooruitgang van de zustershulpvereniging in Nederland

De zustershulpvereniging in Nederland heeft gedurende de laatste tien jaar een opmerkelijke vooruitgang gemaakt.

De kleine groepjes zusters, die dikwijls in een gehuurd zaaltje of bij iemand thuis vergaderden, zijn uitgegroeid tot ten volle ontwikkelde zustershulpverenigingen met een voltallig presidium en bestuur.

Er zijn weliswaar nog kleine gemeentes waar de zusters nog meer dan één ambt in de zustershulpvereniging hebben, maar met de vooruitgang van de kerk in Nederland komt dit steeds minder voor.

Verscheidene nieuwe projecten zijn uitgetoetst en succesvol gebleken. In december bakten de zusters in de wijk Den Haag negenhonderd bananebroodjes, die de zendingen samen met de O.O.V.-leden bij niet-leden rondbrachten teneinde de voorstelling die de mensen van de kerk

hebben in de buurt te verbeteren.

De gemeente Haarlem zond in november kleding naar de slachtoffers van de aardbeving in Turkije.

In Rotterdam zijn de miniklassen erg populair. Een oudere zuster was er bijzonder trots op dat zij op haar leeftijd nog geleerd had verschillende soorten koekjes te bakken. Het maken van kleren is ook gebleken een succes te zijn. Deze wijk is ook begonnen met een zustershulpvereniging voor jonge volwassenen, de eerste in de Ring Den Haag Nederland. Toen het Bijzondere-Belangen programma in 1975 werd geïntroduceerd vroegen vele zusters zich af hoe dit programma nog een plaats in hun leven zou kunnen hebben aangezien zij met al hun ambten in de kerk en dikwijls ook met hun dagelijkse werk al zo druk waren. Er werden echter speciale gezinsavondgroepen georganiseerd, en verschil-

lende activiteiten op touw gezet, en na een jaar is dit programma onmisbaar geworden als middel tot socialisatie en communicatie onder de alleenstaande zusters.

Toen op de laatste regionale vergadering het thema „Alle zusters op de zustershulpvereniging” werd geïntroduceerd en uitgelegd, zijn verschillende wijken begonnen met een tweede zustershulpvereniging op een andere tijd, om de totale presentie te verhogen.

Samengevat: de zusters in Nederland zijn dankbaar de gelegenheid te hebben mee te doen met, en te werken in de zustershulpvereniging. Het kan altijd nog beter, maar de zusters zijn gewillig en proberen de kerk op te bouwen door het hunne te doen in hun eigen sfeer: de zustershulpvereniging.

Zuster M. Kleyweg,
wijk Den Haag.

op aarde bepalend zal zijn voor mijn plaats in het hiernamaals, hetgeen mij ertoe aanzet een betere moeder en echtgenote te zijn.”

Noot van de redacteur: Hoewel een aantal van de inzenders die u hieronder aantreft, niet met name in het artikel worden genoemd, hebben zij toch zeer veel bijgedragen tot de echtheid van het artikel en de ideeën die er in worden besproken. Wij danken hen voor hun inzending.

Inzenders:

1. Argentinië: Angela L. Lubomirsky, raadgeefster van de eerste wijk van LaPlata, behorende tot de ring Quilmes, Argentinië.
2. Argentinië: Mabel Amanda Taddei de Preizz, presidente van de ZHV, van de wijk Quilmes, behorende tot de ring Quilmes, Argentinië.
3. Argentinië: Herminia Bonino de Avila, vrouw van de zendingspresident, van het zendingsgebied Buenos Aires, Argentinië.

4. Isabel McCann, lerares Intermenselijke verhoudingen, van de wijk Quilmes, behorende tot de ring Quilmes, Argentinië.
5. België: Paulette Kahne, uit de gemeente Huy, van het zendingsgebied Brussel, België.
6. Brazilië: Clery P. Bentim, leerplan-expert, afdeling vertaling en distributie.
7. Chili: Irma de MacKenna, ZHV-presidente van de ring Vina del Mar, Chili.
8. Denemarken: Gerda Benthin, Kopenhagen, Denemarken.
9. Frankrijk: Yvonne Ardite, Parijs, Frankrijk.
10. Finland: Anne Felin, vrouw van het hoofd van het Finse Kerkelijk Vertaalbureau.
11. West-duitsland: Marlene Santo, Offenburger, West-Duitsland.
12. West-Duitsland: Ursula von Selchow, raadgeefster van de ZHV-presidente, district Frankfurt/Darmstadt.
13. Hong Kong: Su Shu-ch'ing.
14. Japan: Tohiko Taragida, district Shizuoka, zendingsgebied Nagoya Japan.
15. Korea: Nam S. Lee, hoofd van het

- Koreaanse Kerkelijk Vertaalbureau.
16. Mexico: Maria Teresa P. de Paredes, begeleidster van de ZHV, vrouw van president van het zendingsgebied Veracruz, Mexico.
17. Nederland: J. H. Kirschbaum, vrouw van een lid van de hogeraad ring Den Haag Nederland.
18. Peru: Sara Conzales Souza, vrouw van het hoofd seminaries en instituten, Lima, Peru.
19. Samoa: Mary Theresa ah Ching, eerste wijk Pesega, ring Apia, West-Samoa.
20. Samoa: Maraha K. Peters, vrouw van president van het zendingsgebied Apia, Samoa, eerste wijk Pesega, ring Apia, West-Samoa.
21. Zweden: Britt-Louse Lindblom, tweede gemeente, Stockholm
22. Zweden: Anna Lindback, ZHV-presidente, ring Stockholm, Zweden.
23. Tahiti: Zuster Maeva Tahaavi.
24. Taiwan: Chen Lin Shu-liang.
25. Tonga: Siona Latu, hoofd Kerkelijk Vertaalbureau Tonga.
26. Venezuela: Henriquetd P. de Conza-lez. Miranda, Venezuela.

Waar handelt het Boek van Mormon over?

DOOR PRESIDENT LARRY H. BRIM

Veel mensen houden zich met deze vraag bezig en er zullen nog veel meer mensen over deze vraag gaan nadenken, naarmate het geweldige zendingswerk van de kerk voortgang vindt.

Sommigen hebben aangenomen dat het boek over Joseph Smith gaat omdat hij het uitgegeven heeft. Anderen nemen aan dat het over Mormon gaat aangezien het zijn naam draagt. Nog weer anderen komen na het lezen van het persoonlijke verslag in de eerste hoofdstukken tot de conclusie dat het over Nefi en zijn familie handelt.

Als leden van de kerk vertellen wij dikwijls aan anderen dat het Boek van Mormon over Lehi, Nefi en hun afstammelingen gaat of over het voorgeslacht van de Amerikaanse Indianen.

Een interessante en onthullende benadering van de vraag over wie het Boek van Mormon handelt is: bepalen wiens naam het meest in het boek voorkomt.

Volgens Reynold's „Book of Mormon Concordance” wordt Joseph Smith in het Boek van Mormon eenmaal met name genoemd en wordt er tweemaal indirect naar hem verwezen. De naam Mormon, die op de omslag van het boek staat en op de titelpagina, komt vijfentwintig maal voor in de tekst. Nefi, de zoon van Lehi, wordt tachtig maal met name genoemd (uitgezonderd de zeventig „Ik Nephi” 's waarmee hij dikwijls een zin begint.)

Waar het werkelijk om gaat in het Boek van Mormon wordt pas duidelijk als we nagaan hoe vaak naar de Heiland, Jezus Christus, wordt verwezen. De namen Jezus, Jezus Christus en Christus komen 470 maal voor in de 467 bladzijden van de huidige Nederlandse uitgave, een gemiddelde van één per bladzijde.

Daarbij komen nog 317 verwijzingen naar de Heiland waarbij alle andere namen gebruikt worden waarmee Hij genoemd wordt (Messias, Verlosser, Zoon van God, Lam Gods enzovoort), uitgezonderd Heer. Hij wordt 1477 maal de Heer genoemd. Het totale aantal verwijzingen naar de Heiland in het Boek van Mormon is 2264, ofwel een gemiddelde van bijna vijf per bladzijde.

Maar het is niet noodzakelijk dergelijke saaie statistische gegevens te verzamelen (hoewel dat op zich erg interessant is) om het onderwerp van het Boek van Mormon vast te stellen. Dat het Boek van Mormon over Jezus Christus gaat

komt uit het gehele boek duidelijk naar voren, te beginnen bij de verklaring op de titelpagina: „Geschreven op gebod en door de geest der profetie en openbaring . . . tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat JEZUS de CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD . . .”

In het eerste vers van het boek betuigt Nefi zijn dank voor de rijke zegeningen die hij van de Heer heeft ontvangen. De laatste drie verzen bevatten Moroni's bewogen getuigenis van Christus, de verzoening, de opstanding, en onze uiteindelijke verantwoordelijkheid voor dat getuigenis.

De eerste verwijzing naar de Messias vinden we op bladzijde twee (1 Nephi 1:19). De naam Christus verschijnt voor het eerst op bladzijde 62 (2 Nephi 10:3). De naam Jezus Christus komt voor het eerst voor op bladzijde 81 met de veelbetekenende woorden van Nefi: „. . . is er geen andere naam onder de hemel gegeven, waardoor een mens zalig kan worden, dan deze Jezus Christus . . .” (2 Nephi 25:19, 20.) Deze opvallend duidelijke mededeling over Jezus Christus en zijn aardse zending werd meer dan 500 jaar voor zijn geboorte in Betlehem geopenbaard door een goddelijke boodschapper.

Het Boek van Mormon bevat vele voorbeelden van de betekenis en invloed die de verzoening van Christus op het leven van een persoon kan hebben. Neem bij voorbeeld het volk van koning Benjamin (Mosiah 4, 5), Alma en de zonen van Mosiah (Mosiah 27), en de koningen van de Lamanieten, Lamoni en zijn vader (Alma 19-22), om er maar enkele te noemen.

Het Boek van Mormon geeft ons de gelegenheid, zoals men die nergens in de gehele wereldliteratuur aantreft, om de opgestane Verlosser te leren kennen als een levend, voelend, geïnteresseerd, persoonlijk wezen, wiens liefde voor ons ons begrip te boven gaat. Als ik de Verlosser heel dicht wil naderen en zijn liefde voor mij zelf wil voelen, lees ik het boeiende verslag in 3 Nephi 17 waarin Hij zijn bezoek, als antwoord op de nadrukkelijke maar onuitgesproken wens van het volk, verlengde, hun kinderen zegende, en voor hen met zoveel kracht en liefde tot zijn hemelse Vader bad dat het volk er van zei: „Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader zagen en hoorden spreken; En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.” (3 Nephi 17:16, 17.)

Het machtigste en overtuigendste bewijs dat het Boek van Mormon over Jezus Christus handelt, is zijn geest, die zijn bladzijden doordrenkt, leven blaast in de personen die er omschreven worden, die gestalte geeft aan de beschreven plaatsen en gebeurtenissen, en tot onze harten getuigt dat het waar is.

Ik voeg hier mijn nederige getuigenis aan toe dat het Boek van Mormon handelt over Jezus Christus. Het is mijn gebed dat leden van de kerk waar ook, dat getuigenis zullen overdragen aan hen die oprecht vragen: „Waar handelt het Boek van Mormon over?”

Hoe de zustershulpvereniging tot mij kwam

DOOR REXINE EAGER

Drie of vier dagen geleden belde bisschop Thomas mij thuis op en vroeg of ik op zijn kantoor wilde komen. Toen ik thuis zei dat ik even wegging en waar ik heen ging, begon mijn tien jaar oude dochttertje te kwebbelen: „O fijn, we hebben nog geen onderwijzeres bij het jeugdwerk. Ik wil wedden dat u het wordt.“ Terwijl ik mijn haar in orde maakte, kwebbelde zij voortdurend door over de prettige en onprettige kanten van het lesgeven in haar klas. Toen ik weer thuiskwam en haar vertelde dat ik les zou gaan geven in de Zusters Hulpvereniging, betrok haar gezicht en zei zij: „Dat is niet eerlijk; die dames weten alles al.“

Ik heb een getuigenis van de waarde en de verdiensten van de Zusters Hulpvereniging, maar dat heb ik niet altijd gehad. Laat ik u vertellen hoe ik bekeerd werd.

Ik trouwde toen ik achttien jaar was en had toen de kans om naar de bijeenkomsten van de Zusters Hulpvereniging te gaan — maar ik deed dat niet. Ik was van mening dat het wel iets waardevols was, omdat het een organisatie van de Kerk was, en ik had toen een getuigenis van het Evangelie, maar met mijn achttien jaar was ik om twee redenen bang om te gaan. Ten eerste dacht ik dat de vergaderingen alleen werden gehouden om naaiwerk voor de welzijnszorg te doen en ik wist dat ik niet erg goed kon naaien en gestikte dekens kon maken. Ten tweede meende ik, dat de omgang die de zusters hadden, bestond uit praten, terwijl zij werkten. Ik voelde mij met mijn achttien jaar niet knap genoeg en niet voldoende op de hoogte van wat er in ons stadje gebeurde, om aan die conversatie te kunnen deelnemen. Met het verloop der jaren voelde ik er steeds minder voor om erheen te gaan.

Zolang ik mij kan herinneren, heb ik twee hoofdoelen in het leven gehad: met succes een groot aantal kinderen groot te brengen en te onderwijzen en zelf zoveel te leren als ik kon.

In de eerste zes jaar van ons huwelijk werden wij gezegend met vijf kinderen, en ik was er buitengewoon blij mee, maar ik kreeg een gevoel van teleurstelling en verdriet over mijzelf omdat ik niets deed om zelf verder te studeren. Ik zag geen kans om naar de avondschool te gaan en ik voelde mij bitter gestemd en een slavin van mijn huiselijk werk. In die tijd kwamen de

ZHV-huisbezoeksters mij iedere maand opzoeken en nodigden mij iedere keer uit om naar hun vergaderingen te komen. Innerlijk had ik het gevoel, „dat moet er nog bijkomen dat ik mijn tijd besteed aan ZHV-bijeenkomsten.“

Toen kwam de presidente mij een keer bezoeken en zij vroeg mij om in een bijeenkomst te zingen. Ik ging naar de Zusters Hulpvereniging en opende de deur voor vele mogelijkheden, die ik niet wist dat bestonden. In die vergadering werd ik geïnspireerd door de klasleidster en de les en ik wist dat dit de manier voor mij was om kennis te verzamelen. Ik nam een abonnement op de „Relief Society Magazine“ en ging naar alle lessen, die ik steeds van tevoren bestudeerde. Ik was enthousiast over wat ik leerde. In het begin ging ik erheen om egoïstische redenen voor wat ik er persoonlijk bij won, maar ik begon al spoedig in te zien dat ik dingen leerde die mij hielpen een betere vrouw en moeder te zijn. Ik leerde hoe ik mijn kinderen zo nodig zou kunnen helpen om in alle stadia van hun leven tot rijpheid te komen, en dat niet alleen in fysieke zin. Ik kon toen inzien hoeveel meer van mij als een moeder werd verwacht dan ik van tevoren had vermoed. Soms werd het mij angstig te moede — veronderstel eens dat ik over deze dingen niets zou hebben gehoord? En daarvoor werd mijn verlangen om meer te leren, om te leren hoe ik mijn gezin van nut kon zijn, steeds groter.

Vier jaar geleden werd ik geroepen om te werken als lid van het presidentschap in onze wijk. Mijn wens om ook anderen behalve mijn gezin te dienen versterkte mijn verlangen naar kennis en bracht de vreugde van dienstbetoon.

Ik heb verschillende keren gehoord dat indien een vrouw geregeld haar vergaderingen bijwoont, de lessen bestudeert en hard werkt om wat zij geleerd heeft tot een deel van haar leven te maken, zij hetzelfde peil van opleiding bereikt als aan een universiteit. Zij zal haar roeping als vrouw en moeder begrijpen en de kennis en de wijsheid hebben om als beide te slagen.

Naar mijn mening behoort iedere vrouw in de Kerk de vergaderingen van de Zusters Hulpvereniging bij te wonen en indien zij dat doet, zal de hand die het kind wiegt, sterker en tederder worden en nimmer aarzelen. Dit is mijn vaste geloof en getuigenis. ○

Een christen „nummer één”

door George Durrant

Te zamen met andere wereldschokkende gebeurtenissen heeft de tweede wereldoorlog er zijdelings toe bijgedragen dat in Korea een deur werd geopend waardoor het christendom er ingang heeft kunnen vinden. In de periode na de Koreaanse oorlog ben ik een tijdlang daar geweest als lid van de strijdmacht der Verenigde Naties.

Kort na mijn aankomst in dat land bemerkte ik dat daar mensen waren die in beroering waren gebracht over Christus en Zijn leer, maar tegelijkertijd werden de Koreanen in verwarring gebracht, omdat het goede dat zij over het christendom hadden gelezen en gehoord zo geheel verschillend was van het twijfelachtige gedrag dat zij waarnamen bij soldaten, van wie zij veronderstelden dat het christenen waren.

Dagelijks kwam er Koreaans burgerpersoneel in ons kamp om de minderwaardige taken te verrichten waar wij

zelf volstrekt niet op gesteld waren, zoals werkzaamheden in de keuken e. d. Zij op hun beurt werden hiervoor betaald en dus waren beide partijen blij met deze regeling. Op hun gang door ons kamp maakten zij evenals wij gebruik van de zandpaadjes, die tussen het onkruid en de overige begroeiing door liepen. Wanneer soldaten en Koreanen elkaar op die paadjes tegenkwamen, sprongen de Koreanen opzij tussen het onkruid totdat de soldaten waren voorbijgegaan.

Nadat ik deze toestand een poosje had gadeslagen, kwam het me voor dat dit niet was zoals het wezen moest. Dit was immers hun land en als er iemand opzij moest gaan op die paadjes, dan waren wij dat toch zeker? Ik maakte er dan ook een gewoonte van om zelf opzij te gaan en de Koreanen die op mijn pad kwamen te laten passeren. Hierover schenen zij verbaasd, maar tevens verheugd te zijn. Weldra leerde ik velen van hen met name kennen en als ze dan voorbij kwamen begroette ik hen bij hun naam.

Er gingen enige maanden voorbij en ik leerde enkele methodes kennen die door de militairen waren ontworpen om zich met de Koreanen te kunnen verstaan. Eén vrij zonderling systeem bestond hieruit dat men een manier had gevonden om te beschrijven of iets goed of slecht was door iets dat heel goed was „nummer één” te noemen en iets heel slechts aan te duiden als „nummer tien”. Als wij bijvoorbeeld met een Koreaan aan het praten waren over die goede jeep van ons, dan zeiden we: „Dit is een jeep nummer één.” Als het echter een wrak was zeiden we daarentegen: „Dit is een jeep nummer tien.”

Het was in ons kamp de regel dat als een militair de rang van korporaal had of nog hoger in rang was, hij dan in de eetzaal aan een tafeltje mocht gaan zitten, waar zijn maaltijd hem dan door een Koreaanse bediende werd geserveerd. Allen die van lagere rang waren moesten in de rij staan om hun eigen eten te gaan halen.

Op zekere dag kwam ik de eetzaal binnen, bemerkte dat er een lange rij stond en ging in afwachting van het moment waarop de rij wat korter zou worden, alvast aan een tafeltje zitten, waar vijf van mijn vrienden reeds zaten te eten. Terwijl ik met de anderen aan dat tafeltje zat te praten, voelde ik hoe iemand aan mijn elleboog trok. Ik keek op en daar stond één van de Koreaanse bedienden naast mij met een dienblad met eten. Ik begreep dat hij op het punt stond dat blad voor mij neer te zetten en dus wees ik op de streep op mijn arm en zei: „U mag mij niet bedienen. Ik ben maar gewoon soldaat!”

Met een vochtige blik keek hij op mij neer en zei rustig: „Ik bedien u. U een christen nummer één!”

Ik weet wel waarom die Koreaanse bediende mij zo beoordeelde. Het was om de kleine dingen die ik had gedaan. Het zijn juist die kleine dingen waardoor men een „christen nummer één” wordt, en al die kleine dingen met elkaar vormen samen iets groots, dat men „een leven” noemt. ○

We hebben elkaar nodig

DOOR LARRY HILLER
Algemeen redacteur

Een van de grote zegeningen waarover leden van de kerk beschikken is het vermogen elkaar te sterken en te bemoedigen. Wij hopen dat u andere leden van de kerk deelgenoot wilt maken van geïnspireerde ervaringen die uw getuigenis versterkt hebben. Dit hoeven geen volledige artikelen te zijn. Het kunnen voorbeelden, illustraties, of ideeën zijn, met als onderwerp:

- het lezen van de Schriften
- de functie van kerkelijk ambtenaar
- het onderwijs in de hulporganisaties
- het huisonderwijs
- het huisbezoek
- de gezinsavonden
- het zendingswerk
- bekeringen.
- de heractivering
- persoonlijk hulp van andere kerkleden
- activiteiten van het priesterschapsquorum
- bijzondere getuigenissen en gebedsverhoringen
- ervaringen op genealogisch gebied

momenten van geestelijke verheffing, door ouders en kinderen gezamenlijk beleefd.

Misschien hebt u zelf nog suggesties voor andere ideeën of onderwerpen. Het belangrijkste is, dat u zich realiseert dat u een belangrijke bijdrage kunt leveren, als u maar de tijd neemt om erover na te denken. Het merendeel van de artikelen in de kerkelijke tijdschriften is afkomstig van gewone leden van de kerk die anderen deelgenoot wilden maken van een inspirerende gebeurtenis die zij hebben meegeemaakt of waarover zij hebben gehoord. Zou u ons willen helpen?

U kunt uw artikelen, ervaringen en dergelijke sturen naar:

Het Kerkelijk Vertaalbureau

Mauritsstraat 100

Utrecht

of rechtstreeks naar:

International Magazines

50 East North Temple

Salt Lake City, Utah 84150, USA.

BAGE